

Adrian Botez

OFIȚERUL

-nuvelă -

Editura Ateneul Scriitorilor, Bacău, 2016

*Tatălui meu, IOAN, ofițer aviator și erou al celui de-
al doilea război mondial*

*Această carte este sponsorizată, integral, de fratele
meu,
IUSTINIAN BOTEZ – căruia, și pe această cale,
îi mulțumesc, pentru înțelegere!*

Toate drepturile aparțin autorului

OFIȚERUL

Tatălui meu, IOAN, ofițer aviator și erou al celui de-al doilea război mondial

I- O CEARTĂ „ORDINARĂ” – PE-O ZĂPUȘEALĂ EXTRA-ORDINARĂ

...După-amiaza zilei de 22 August 1944. Văzduhul, transparent, de câmpie, tremură și stă, mereu, să dea-n clocot, ca-n spasme epileptice, din cauza căldurii de iad, care a uscat și crăpat pământul galben al Bărăganului, pretutindeni. Pretutindeni, parcă s-a instaurat Sahara. Ai impresia, chiar, că nu mai ești, de mult, pe pământ, ci într-un loc bizar, de pe lună. Dar o lună orbitoare și arzătoare...Mai că-ți vine să urlî, preventiv măcar, de atâta liniște și singurătate. Noroc cu aviatorii americani - care, din ceas în ceas, își mai vomită, destul de departe de aeroportul Flotilei X (probabil că-n zona petroliferă a Prahovei – principalul lor obiectiv strategic), bombițele lor drăgălașe și (pe-acolo pe unde or fi căzând...) - ucigașe.

Antiaeriana românească bate, și ea, răgușit, înfundat și destul de rar, ca un dulău bătrân, de parcă i-ar fi, și ei, lehamite, pe căldura asta inumană, nefirească...

...Totuși, în zare, departe, se pot desluși, sub o ceață albastră, Munții Carpați. Și parcă, numai văzând ceața albastră, începi să mai tragi nădejde că, încă, viețuiești pe Pământ, pe Planeta Albastră... – unde-ai pus, oare, Tu, o Sfântă Fântână, o, Doamne-Dumnezeul nostru? - ...și că, cine știe, poate vei scăpa cu viață și cu, neapărat,

ceva răcoare...și cu ceva apă...chiar dacă nu curând, măcar cândva...

Tot departe, dar mai aproape decât ceața munților, se întind câteva fâșii maronii (pătate, ca de o spuză de bube leproase, de sute și mii de dungi lungi, gălbui-alburii, grețos-bolnăvicioase...): e pământ lucrat de mână de om, cu păpușoi pus pe el, pitic și cu pănușele opărite cumplit, pârjolite de arșiță. Nimeni nu-și dă seama, dintre privitorii veniți din alte părți, prin ce miracol au ajuns, în acest tărâm lunar, semnele unor gospodării terestre...

...Aici, în vale, la capătul tarlalelor, se întinde aeroportul militar al Flotei X (conținând trei escadrile militare, de vânătoare, bombardament și de recunoaștere - și un aerodrom model!), cu strașnică „*străjuire*” (...și împrejmuț, grijuliu, cu sârmă ghimpată, nou-nouță - sârmă care sclipea argintiu, în soare, ici și colo, de-ți lua ochii... - ...gheretele santinelor erau la locul lor și, probabil, și ocupanții lor, care, însă, nu scoteau nasul, în prăpădenia de-afară...), cu piste nesfârșite și prăfuite... - ...nisipoase, parcă, în climatul ăsta saharian... Pe stânga și pe dreapta aeroportului sunt improvizate, în grabă trei clădiri: un soi de blocuri din cărămidă (cărămidă-cărămidă!), cu dormitoare (doar cu parter și un singur cat - să tot fie vreo 12 dormitoare, în total... - la parter era amenajată o cameră mai mare, un soi de „*sală de ședințe*”...dar în lipsa ședințelor, în acea cameră „*majoră*” se fixase biroul generalului Flotei X, Șutac Gheorghe...), să țină și pentru vreme de iarnă: în stânga, unul mic, pentru ofițerii aviatori români, în dreapta, altul, cam la fel de mic, pentru ofițerii aviatori germani - iar tocmai în fundul așezării aeroportuare și „*aerodromice*” - un fel de șură lungă, temeinic întocmită, din

prefabricate, pentru trupă și mecanici. Amestecați, aici, românii cu germanii.

Prima treime a „*șurii*” (cea dinspre aerodrom) slujea și ca atelier, pentru reparațiile cu durată mai mare și de piese mai fine – despărțită (partea asta), printr-un zid de beton, de celelalte două treimi, care conțineau baraca paturilor „*hodinei*” mecanicilor și trupei „*străjuitoare*”.

Paralel cu pistele aerodromului, cele parcă înnisipate de arșiță, erau hangarele. Curate, vesele, dichisite - în ciuda potopului de arșiță...

...O mulțime de avioane (mai bine de 30!), nemțești și românești (la care se vede treaba că ar fi fost nevoie de o revopseală grabnică...dar cine naiba s-o facă, sau măcar să se și gândească la un așa canon, pe căldura asta diavolească?) - pleoștite și ele, parcă, de căldură, zac, părăsite, în soare, cu aripile jumulte: douăsprezece *Messerschmitt-uri Bf 109* (de vânătoare) ale nemților, opt *Potez-uri 64* românești (de bombardament ușor), opt *Savoia 79* (pentru bombardament) și trei *I.A.R.-uri 39* românești (de recunoaștere și observație) (1).

Mai zburau, la ora aceea toridă, în misiune, încă două *Messerschmitt-uri 262* (...avioane cu reacție, ale germanilor...[2]), două *Potez-uri 64* (ale românilor) și un *I.A.R. 39* românesc, de recunoaștere. Dar, cel puțin după câte se vedea, nu le aștepta nimeni, să se întoarcă din misiune...

Avioanele care zăceau în arșiță trebuiau duse, de cel puțin o jumătate de oră, la hangarele lor (ca să nu fie „*bombardato-lichidate*” la sol, eventual...) – unde să li se facă revizia și eventualele reparații... - ...dar până și mecanicii nemți șovăiau să iasă în potopul de foc...

-...Lasă-le naibii, măi Hans, măcar înc-o jum'ate de oră, că ni se scurg creierii, câți i-om mai fi având și câți or mai fi rămas, în dovlecii ăștia încinși ai noștri... – se auzi - din întunericul „*șurii*” - mârâitul mecanicului celui mai în vârstă, „*decanul*” meșterilor Flotilei X - Marin Pietraru (care, dacă s-ar fi „*dat*” în lumină, am fi văzut că-i un român „*verde*”... cât și-un urs, alburii la hălăciuga de păr pururea ciufulit - și mustăcios foc, de vreo doi metri la înălțime și vreo 60 de ani vârstă... – ...dar el, meșterul Pietraru, al naibii ce mai pregeta să se „*dea*” în lumina de pucioasă...!) – care i se adresa unui excesiv de zelos mecanic neamț. Și tot el continuă, argumentându-și „*lipsa de atitudine*” (cum i-ar fi zis colonelul Georgescu...) și, mai ales, de chef...:

-Dacă leprele astea americânești aveau de gând să ne bombardeze azi, ce, crezi că iertau hangarele și păzeau pistele? Se vede că azi și-au ales să piseze rafinăriile de la Ploiești, așa că...eu zic că pe ziua de azi putem să ne punem doliu după javrele americânești...nu ne vizitează...poate pe mâine, așa, de dimineață, că-i mai dulce bomba, când se așează roua pe ea ...

Se vede că majoritatea absolută a celor din beznele „*șurii*” a fost de acord cu „*ursul*” de Marin Pietraru, pentru că abia după altă jumătate de oră (...parcă tot mai adia, acum, un vânticel, pe sub colții de foc ai soarelui...), avioanele de pe pistă au fost duse în hangare, spre reparații, verificări etc.

...Oameni, care va să zică, nu se văd nicăieri. Doar ce se aud, ca niște glasuri de duhuri...Pustiu „*lunatic*”, cum (aproximativ...) ziserăm mai sus. Fiecare aviator, ori mecanic, ori ce va fi fiind el, ființă cu viață (încă!) într-înșa (...până și un câine pestriț, pitit sub o streășină de

block-house nemțesc...) - s-a ascuns, în după-amiaza asta, pe unde a simțit că face rost de mai multă răcoare și umbră și... – ...iluzorii, toate, pe potopul ăsta de foc ceresc...

Doar la popota ofițerilor aviatori (care e la vreo 50 de metri, de cea a „*pifanilor*” și mecanicilor...și tocmai în partea opusă a aeroportului, față de popota germană) se aude ceva gălăgie, de-i și de mirare cum nu li-e lene și mai pot, încă, până și a ridica glasul, niște oameni normali, pe o toropeală ca asta.

Să ne apropiem de ușa popotei ofițerilor aviatori români... - ...și să intrăm. Poate ne-om dumiri cum de mai au putere să vorbească, niște ființe, pe fierbințeala asta a lui Scaraoschi... - ba chiar să se și certe, în loc să-și caute și afle un sălaș de scăpare, ca să nu se aprindă spontan!

...Ia ascultați despre ce „*vorovesc*” ofițerii români, în aceste ceasuri de amarnică și strivitoare cumpănă – și pe front, și pe pământul gol, și în văzduh...dar unde nu-i iadul, oare, în aceste blestemate zile?

*

-...Militarul nu are vise, militarul nu are conștiință! Militarul are doar ordine, de la superiorii săi – ordine pe care trebuie să le execute, orbește! Trebuie! Altfel, nu e militar, e un laș și un trădător de civil! Dacă nu execută ordinele superiorilor săi, păi, militarul trebuie să crape, da, să crape! Și asta, acum, imediat! Asta e părerea mea, domnilor ofițeri ai Armatei Române! – gesticula și perora, ca un avocat în fața juraților, colonelul roșcovan și durduliu la obraz, ca și la trup (să tot fi avut vreo 45-50 de ani), ridicat în picioare și fluturându-și, agitat,

mâinile, pe deasupra mesei de la popota ofițerilor aviatori.

Se vedea, cât de colo, că roșcovanul avea idei puține, dar fixe și fanatice, ca alea ale unui proaspăt caporal.

Era o masă lipită de prima fereastră a popotei (...popotă care, între timp, se golise de tot, pentru că nici unul dintre ceilalți ofițeri nu avea chef să se agațe de vreo dispută, pe orișice temă ar fi fost ea... – căci erau, și așa, extrem de oboșiți, după o zi atât de plină de bătălii aeriene, de vești rele ori contradictorii, de pe întreg frontul românesc și german... – ...care front, ca prin minunea naibii, mai că ajunsese pe linia Focșani-Nămoloasa-Galați...[3]) – o masă plină de farfurii, cu mâncarea abia începută (de mai bine de un ceas jumate!) - și de tot sleită, într-însele.

De afară, din când în când, se auzeau exploziile „*raro-americană*” (pe jumătate înăbușite de atmosfera încinsă), prin ferestrele întredeschise (din pricina zăpușelii) - explozii de bombe căzute (semănate cam într-aiurea, după cum se auzea... - cel puțin, azi!), semn că americanii (și, poate, și englezii...), mai stoici și rezistenți, la căldură, decât românii (probabil că americanii aștia să fie de prin Arizona, Utah, ori Texas...), nu erau prea departe, și mai azvârleau câte ceva, pe jos, din încărcătura bombardierelor lor hidoase, cât niște hurdubaie zburătoare...cu care, cel puțin de trei ori pe zi, se încăierau, în aer, aviatorii români și cei nemți. Toți, și români, și nemți, simțindu-se cumplit exasperați de-o amenințare nevăzută, deveniți aproape depresivi, din pricina neliniștii care le clocea otrăvi în inimi, din pricina așteptării a **nu-se-știe-ce** (care plutea în aer, dar încă nu binevoia să se materializeze și să

cuvânteze, clar și răspicat...), în lipsa veștilor clare de pe front și în lipsa ordinelor deslușite, „*de sus*”...de la Cartierele lor Generale...

Antiaeriana românească, parcă trezită și înviorată, de vreun sfert de ceas, își îndesise, remarcabil, loviturile, ca niște sughițuri de căpcăun încă mahmur...

Jur-împrejurul mesei cu pricina stăteau trei ofițeri români (...cel din stânga, în picioare și rătoindu-se, parcă, înspre lumea întreagă, era colonel – cel tolănit, la mijloc, la fel de colonel... - iar cel mai tânăr dintre ei, șezând drept în scaun, cu ochii ațintiți, încordat, înaintea sa, ca un sfînx...era doar căpitan...). Ofițeri care, de o jumătate de oră, dezbăteau aprins (cel puțin, doi dintre ei dezbăteau, cei mai vârstnici – căci al treilea, mai tânăr, tăcea, cât din respect pentru vârstă și grade, cât dintr-un soi de melancolie, aparent, paranoică...cu ochii fișii, ațintiți spre neant...). Ofițerul smead, cel tolănit (și era și cel mai în vârstă de la masă...), de la dreapta colonelului dezlănțuit, încercă să-l tragă de cot pe roșcovan:

-Dar stai odată jos, omul lui Dumnezeu! Stai...

-Ce să stau? Să stau cu voi, care aveți o mentalitate tipică de civili, de trădători?

-Apoi, nu te-ntrece cu șaga, dragule! Ia...vezi că nu te-am admirat niciodată, Georgescule - dar, acu', e mai rău... – încercă să se mînie ofițerul cel smead, vârstnic și cu ochi cenușii. Fără să precizeze în ce consta „*mai răul*” – dar se cam ghicea „*cum și-n ce fel*”, din atitudinea (distantă, aproape disprețuitoare, a smeadului...).

-Ce șagă? Care șagă? Militarul are bombe să le detoneze în capul inamicului...ia ascultați la americaniiăștia...cum mai...da, inamicul trebuie...

-Ce inamic, măi, care inamic, măi? - că și inamicul se poate schimba, de la o zi la alta, de la un ceas la altul... – încercă, din nou, smeadul, o diversiune, ca să mai stingă din focul camaradului încins peste fire.

...Dar colonelul cel smead (vârsta și autoritatea „*de front*” îi dădeau și posibilitatea informării mai „*apropiate de surse*” și mai vaste...) nu doar încerca să-i mai închidă gura grăsunului roșcovan, ci își exprima, astfel, și temerile-i ascunse, și exasperările, și amărăciunile... - pe care le-ar fi vrut pecetluite în inima lui și în creierul lui, obosit de atâtea mizerii și trădări, ale unui război, parcă, mistic: toți „*ștabii*” și „*păduchii*” lumii (cu „*căței*” recrutați dintre militarii de carieră, de pe front!), cățarați, toți, care mai de care, pe cadavrele sutelor de mii de morți (soldați și ofițeri din tranșee, de pe pământ, de pe ape și din văzduhuri...dar și din orașe și sate!), se prefăceau, acum, în ceasul al 12-lea, în ciocli-bandiți și căutau, acum, la ceasul de îngropăciune a cadavrelor, să smulgă de pe ele ultimele podoabe: **demnitătea și onoarea militară - ofițerească și cavalierească...**

*

...E drept că frontul român, întărit cu trupe germane, se stabilizase, la 17 aprilie 1944, pe linia est Carpați, pe râul Siret, până la Pașcani, apoi pe la nord de Târgul Frumos, nord Iași, trecuse peste Prut și ajunsese la Nistru, la sud de Dubăsari, apoi pe Nistru, Limanul Nistrului, Marea Neagră.

Însă, totodată, printre ofițerii superiori și amicii lor, se aflase, deja din iulie, că, în rândul generalilor români, se iviseră și se manifestaseră, ca leproși (ce alungeau,

scheletic, pe pământul ăsta mult prea răbdător, molime letale!) și corbi hulpavi ai câmpurilor de bătălii, cel puțin doi trădători: generalul Aurel Aldea și generalul Mihai Racoviță (4). La începutul lunii iulie 1944, o vizită discretă, la Iași, a generalului Aurel Aldea, pentru a se întâlni cu generalul Racoviță, a prilejuit întocmirea unui plan strategic, pentru deschiderea frontului în "**Poarta Iașului**", iar la sfârșitul lunii iulie 1944, se pare că i se comunicaseră lui Stalin toate detaliile necesare: deschiderea, programată, a frontului; zona deschiderii; data prevăzută - 20 august. Pentru materializarea planului, generalissimul Stalin ordonase încetinirea ritmului ofensivei sovietice pe frontul din Polonia și transferarea de trupe pe frontul din Moldova, în sectorul stabilit.

Ofensiva sovietică începuse chiar în dimineața zilei de 20 august, iar trupele române din "**Poarta Iașului**" s-au retras, în cursul nopții. La ora 13.00, trupele sovietice au intrat în Iași, depășind trupele Armatei a IV-a, aflată în retragere dezordonată. Mareșalul Antonescu făcuse o scurtă vizită de inspecție pe front, în perioada 20-21 august 1944, și constatase dezorganizarea frontului și începutul retragerii disperate, dar s-a întors repede la București, hotărât să semneze armistițiul cu rușii. Dar nimic "**necondiționat**"! ...nimic fără înștiințarea aliatului militar! - ...cum voiau "**regele**" cel mucos și orgolios, nevoie mare...și cu clica lui de alogeni, vânzători de țară...! (5)

*

---Inamic, și gata! Oricând și oriunde, există, pentru militar, un inamic, că de aia e militarul, militar! - să-și găsească inamicul aferent!

-Mă rog, nu prea e clar ce spui, și spui prost... – clătină din cap, ridicându-se, smucit, din tolăneală, ofițerul smead și cu ochi cenușii (...un om extrem de energic și decis, călit în sute de zboruri de observație „*de risc maxim*”, unde se ducea absolut voluntar, „*la sacrificiu*”, plonjând în plin necunoscut al iadului! - ...dar și în bătălii aeriene neașteptate și **acceptate**, deși complet disproporționate! - ...părea un tânăr nesăbuit și excesiv de curajos, „*nu prea în toate mințile*”, prin acțiunile lui incredibil de temerare... - ...însă, dacă te uital la ridurile dese și adâncite, la ochii lui oboșiți și lehametiți, totuși severi și amenințând, parcă, mereu, dintr-un străfund bizar..., la părul cărunț, însă îngrijit cu o încăpățănare exasperată, pentru orice amănunt al ființei sale - îi dădeai cel puțin 55-60 de ani...).

Smeadul se plictisise de moarte, tot ascultând bâzâitul enervant al vocii colonelului-camarad, pe care-l lovise o criză de logoree autoritară, de vreun ceas încoace...și nu se lăsa nici mort:

-Ție e tare greu să-ți devină ceva clar! Vorbesc mai curând pentru căpitanul de-aici, că de el, fiind tânăr, se mai poate prinde ceva...mai putem schimba ceva, din mentalitatea defetistă...tu o să rămâi tot catâr, pânăăă...eh!

...Smeadul colonel tocmai efectuase, în acea zi, nouă zboruri „*de recunoaștere și fotografiere*” a pozițiilor inamice, din zona Vrancei (...având chiar și un conflict aerian sever, din care ieșise învingător asupra aviatorului rus, deși nu avusese decât o mitralieră de bord „*în coadă*”, ca să se apere...mitraliorului român îi fusese găurit pânțelele, în partea de jos... - ...și, acum, bietul mitralior zăcea, gemând umilit și prăpădit de tot, într-

unul dintre spitalele de campanie, de pe Valea Prahovei...)... - ...unul dintre **I.A.R.-urile 39** („**de recunoaștere și observație**”) de pe pistă fiind al lui...de fiecare dată când se întorcea din misiune, fuzelajul și ampenajul avionului lui erau culmea de jerpelitate, din pricina antiaerienei rusești, dar și din pricina...”**încăierărilor aerului**” - totdeauna neprevăzute, dar teribil de iscusit susținute!

-Mersi, dragule, de compliment... – murmură, cu grăbire și atins, smeadul cel ostenit și plictisit.

-N-ai de ce! - ricană grăsunul cel roșcovan. Cum spuneam: Militarul are gloanțe de tras? Le trage, pe toate, în pieptul inamicului – da, pe toate să le tragă, pe dată și cu sete! Altfel, să crape, mama lui de trădător! Asta-i! Țasta-i singurul adevăr și eu nu accept altul! Militarul nu trebuie să asculte nici de Dumnezeu, nici de dracul...

-Ba, eu văd că tu ești pe bune numai cu dracul... – mustăci, înțepat, neuitând afrontul primit cu câteva clipe în urmă, ofițerul cel smead.

Roșcovanul nu-l luă în seamă și-și continuă perorația, cu un ton mai sus, foarte aproape de o criză de isterie:

-Militarul nu ascultă de Dumnezeu! Militarul ascultă numai de ordinul superiorilor săi! Asta-i! Basta! – încheie (de parcă i se rupsese undeva, brusc, o coardă!), roșcovanul cel isterizat.

-Pentru tine, o fi fiind „**basta**” – dar nu și pentru mine! – se ridică, acum, glasul încordat al smeadului (care, însă, rămase pe scaun, aparent calm, dar i se simțea o mânie ascunsă, în tremurul vocii) - pe când căpitanul tăcea, nu neapărat stingherit, ci, parcă, tot mai adânc măhnit. Căpitanul avea părul alb-oaie, ca și genele și sprâncenele

(de aceea se alesese, printre camarazii ofițeri, cu porecla de „*Albinosul*”), dar ochii și obrazul arătau că părul, genele, sprâncenele erau victimele unui ciudat accident genetic, și atât: nu putea să aibă mai mult de 30 de ani.

-Eu sunt militar de carieră, ca și tine, știi asta bine, Georgescule! – i se adresă el roșcovanului, care se turtise pe scaun, răgușit, dintr-odată.

Smeadul cel în vârstă, pentru că se pregătea să-i dea replica roșcovanului, dădu să se ridice, și el, de pe scaun, să stea în fața mesei, ca la o tribună... - dar renunță, imediat, parcă dându-și seama că nu merită, că n-are pentru cine...că e caraghios și nedemn, pentru un ofițer decent. De-acolo, de pe scaunul pe care își înălță bustul, înțepenit de încordare, începu:

-...Dar tocmai pentru că sunt, de-o viață de om, militar de carieră, am observat tare multe, nici eu nu-s bucuros cât de multe am observat, Georgescule! În primul rând, am observat, uite, aici și acum, că tu omiți, cu încăpățănare și rea-credință majore, să vezi lucrurile și din perspectiva omului, da, a omului, pur și simplu! Că, înainte de a fi ofițeri de aviație și ofițeri, toți, chiar și tu, câteodată, Georgescule... - ...suntem oameni-oameni! Nimic altceva! Ba, poate, da, ar mai fi trebuit...**cu siguranță** că ar mai fi trebuit să fim încă ceva, noi, ofițerii de carieră: ar fi trebuit să mai fim și cavaleri, luminați de cea mai înaltă demnitate, ca și vecinii nemți, de colo (și arată cu mâna spre zona ocupată de block-house-ul german). Tu îmi vorbești mie, da, numai mie îmi vorbești, pentru că domnul căpitan a tăcut tot timpul, de gura ta... - ...îmi vorbești, tu, Georgescule, ca unui handicapat mintal! Și nu-s așa ceva! Tu știi bine că nu-s dus cu sorcova și nici prost ca noaptea! Așa că-ți voi zice

eu ce omiți, cu bună-știință. Ia ascultă, stimabile...dragule...

Și smeadul îl țintui cu ochii lui cenușii, pe grăsanul cel roșcovan, care, de mirare, amuțise și se turtise și mai adânc, pe scaun:

-Militarul de carieră, stimabile și dragule colonel Georgescu, este, sau cel puțin, a devenit, în acești ultimi ani, în războiul ăsta, da, a devenit, în loc de om și cavaler, a devenit (n-ai decât să mă-njuri cât vrei!) superlativul absolut al imbecilității! - și chiar al trădării, de mult prea multe ori!

Roșcovanul tresări, pe scaun, ca sub efectul unui șoc galvanic.

-Da, poți să tresari cât vrei, ba chiar poți să și sari de pe scaun, dar nu aici, ci afară din popota asta!

Roșcovanul deschise gura, ca un pește exotic, să zică ceva, dar smeadul îl opri, energic:

-Nu-nu-nu! Acum stai aici și ascultă, rabdă și tu! Eu am stat și-am ascultat și răbdat mult prea multă vreme aberațiile și insultele tale, care nu făceau decât să-mi confirme teoria pe care, uite, am generozitatea să ți-o împărtășesc, azi, aici, și ție! Da! Am generozitatea să-ți dezvălui, Georgescule, că militarul de carieră a devenit superlativul absolut al imbecilității, dar și superlativul absolut al crimei trădătoare! Degeaba te zgâiești la mine, ca un crăpcean prins în undiță! Superlativul absolut al crimei și al dezonoarei, Georgescule! – pentru că a devenit, el, militarul de carieră, superlativul absolut al birocrăției! Adică, exact ce **NU** trebuia să fie, niciodată, niciunde - un adevărat ofițer...cavaler...!

Căpitanul, „*Albinosul*”, care, în ultima parte a perorației colonelului Georgescu, își înfundase capul în piept, acum

și-l ridicase, iar, drept - și-l privea țintă, ochi în ochi (cu lumini în priviri...), ca pe Mesia, pe colonelul cel vârstnic (și fără niciun fel de complexe „*carieriste*”...). Smeadul continuă, aprinzându-se, treptat, din afirmație în afirmație, ca o rachetă, din treaptă în treaptă:

-Războiul nu-l fac oamenii, că ei vor să trăiască în pace!
– și nici toți politicienii, numai ăia corupți până-n măduvă intră, aici, în discuție - ci îl fac negustorii lumii! Ne-oamenii, adică! Ția pe care Hristos i-a „*articulat*”, scurt și cuprinzător, la Templul din Ierusalim, cu biciul!
– dar, de atunci și până azi, escrocii ăștia planetari o duc, paradoxal, din ce în ce mai bine! Militarul de carieră a devenit, din cavaler - sluga și complicele negustorilor unșuroși ai lumii, care nu se pot îmbogăți, peste noapte și astronomic, decât din crimele comandate acestor funcționari model, care au devenit automate de lux, **răzgâiate** automate de lux: **ăștia** suntem noi, toți, Georgescule - militarii de carieră! Am uitat de mult, parcă dintotdeauna, să fim oameni demni, cavaleri, „*fără frică și fără prihană*”! Nooo-no! Mai va așa ceva! Acum, am devenit niște indivizi teribil de dubioși și slinoși, numai buni de mituit, de către puzderia jėjoasă de negustori ai lumii! Toți negustorii, oricare negustor al lumii, îl cumpără, azi, pe militarul de carieră...mai exact, îi cumpără crima! Pe doi bani...Îi cumpără și viața, și moartea...și dezonoarea (smeadul făcu o grimasă ironic-amară) - dar astea să zicem, că, deja, sunt probleme perimate...Mda...militarul de carieră, cum îți ziceam, este sluga necondiționată a negustorimii mondiale, deci, sluga banilor dracului! Crima lui este afacerea optimă a negustorului!

Colonelul Georgescu, trezit din starea de „groggy”, de blasfemiile smeadului, revoltat la culme și de zece ori mai roșu decât era felul lui, se ridică în picioare, scoțând foc pe nări...:

-Cum îndrăznești, domnule? Dar eu...

...însă vârstnicul cel smead, stând, încă, jos – apucându-l, zdravăn, cu o mână, de pulpana vestonului militar, îl trânti, înapoi, pe scaun, pe grăsanul cel roșcovan:

-Da, tu...tu, un om care, numai prin ce-ai zis azi, aici, te poți socoti dezonorat...! Ia fă bine și respectă măcar vârsta, dacă nu știi să respecti logica și bunul simț! Ce știe militarul de carieră, ce vrea militarul de carieră? Păi, aici o spuseși bine, dar numai din punctul tău de vedere o fi și bine **cu adevărat**, în cele ce-ai zis: militarul de carieră nu știe și nu dorește altceva, pe lume, decât ordine! Și să distrugă la ordin! Nu știe decât de ordine și de cifre...deci, de aia se potrivește el așa de perfect, în angrenajul crimei universale, cu crima negustoriei universale! **Militarului-mașină negustorească** i se inculcă, în creierașul ăla, al lui, microscopic, de către negustorii lumii (poate că de mii și mii de ani...dar, mult mai evident, acum, în zilele noastre!) - ...i se inculcă, ziceam, i se sapă adânc, tare adânc, și niște litere de foc, care, mereu, se reunesc în niște cuvinte fără niciun Dumnezeu: „**Victorie**” și „**Glorie**”! „**Victorie**” asupra cui...și „**glorie**” asupra cui, Georgescule? Te întreb, dar nu-i nevoie să-mi și răspunzi!

-Dar ttttu...eeeu...eeei...! – se bâlbâi cumplit roșcovanul! Tră-da-re...blasfemiezi onoarea ofițerească...iar eu...sssă...sssă știi...daaa...

-Ține-ți gura, Georgescule...ești ostenit de câte prostii ai rostit, aici, în fața unor camarazi care nu ți-au greșit cu

nimic – dimpotrivă! „*Victorie*” și „*glorie*” asupra semenilor? Asupra fraților și părinților lumii ăsteia amărâte? „*Victorie*” și „*glorie*” asupra lui însuși, asupra „*Domniei Sale*” jalnice, „*Militarul de Carieră*”? Ce fel de cavalerism o mai fi fiind și ăsta, Georgescule, dragule? Nici vorbă de vreun cavalerism! Militarul de carieră, re-inventat de negustorii lumii, a devenit un criminal absolut!... - ăsta e militarul de carieră, azi! Pentru el nu mai există, azi, nici conștiință, nici moralitate, nici demnitate, nici onoare! **Conștiință, Moralitate, Demnitate, Onoare – Sfânta Cruce Militară**, Georgescule! Adică, exact ce-l caracteriza, pe militarul de carieră, pe cavalerul, nu? – pe ofițerul adevărat, cu nici o sută de ani în urmă, la Plevna! Da, azi, militarul de carieră își vinde dreptul de întâi născut al Omeniei Demne – cui? – ...păi, cui?! – doar nu mie: firește că doar negustorilor, că numai ei sporesc purcoaiile blestemate, de bani, de bani și iar de bani...! – ...bani care-i cumpără sângele, azi, domului „*militar de carieră*”, ca pe varză, Georgescule, ca pe varză! - la taraba tranșeelor ori, în cazul nostru, adică, al aviatorilor - chiar la taraba văzduhurilor! Doar crimă și crimă și crimă...numai crimă! – în numele „*victoriei*” și „*gloriei*” negustorilor și negustorimii! Atât! Abia **asta** e blasfemie, abia **asta** e trădare de Dumnezeu, de Neam, de omenire, de omenie și de sine... - ...iar nu ce zic eu!

Și se săltă de pe scaun, pe jumătate...

Roșcovanul bulbucă ochii, în pragul apoplexiei:

-Bine, dar tu insultă însăși Biserica, insultă însăși știința! Doar oamenii de știință au inventat și perfecționat, în mod strălucit, armele lumii, în toată istoria, iar Biserica a binecuvântat armele, în toată istoria lumii...

-Da-da-da! – smeadul colonel, oarecum ostenit de lehameteală, se așezase deplin pe scaun, din nou, și se calmase, până la a deveni flegmatic. Dar se vedea, de la o poștă, că era o „*flegmă*” amară. De asta am zis eu, totdeauna, că cel mai mare pericol al lumii (după negustori, firește!) sunt savanții, care se pun, egal, în slujba negustorului și în slujba militarului de carieră...a „*Armatei Crimei Mondiale*”, deh...

-Bine, dar tu blasfemiezi, și zău dacă asta nu miroase a trădare, de la o poștă! – păi, Sfânta Biserică... – începui să se înfoaie roșcovanul, iarăși.

-Lasă, lasă...las-o mai moale cu trădarea: chiar azi, cum știi, eu am doborât un avion inamic...inamicul numindu-se, **dar numai pentru azi e valabil!** – ...numindu-se, ziceam, „*rusul*”. Mâine, după câte aud și miros eu, „*inamicul*” vor fi amicii de azi, cu care vărsăm sânge, dimpreună...sărmanii ofițeri, sărmanii cavaleri germani...autentici cavaleri...ei cred, **mai cred**, încă, în onoare, nu ca noi...! Dar dacă negustorii dau ordin politicianilor, militarul de carieră face drepti, și la ei, și la noi...peste tot în lumea de azi...și execută ordinul de trădare a amicului de azi, ordinul de înfigere a cuțitului în spate, amicului drag și respectat, de azi! Asta-i, Georgescule, dragule!

Și-și lovi șoldul, cu o furie abia ținută în frâu. Dar se stăpâni și continuă:

-...Biserica, spui tu? „*Sfânta Biserică a Lui Hristos*”?

Da: „*Aleluia! Aleluia! Aleluia, aleluia, întărită-i, drace, că și mie-mi place!*” – și-mi și folosește, al naibii de mult ce-mi folosește mie măcelul mondial, ordonat de negustorime (al doilea măcel mondial, Georgescule, **al doilea**, iar nu întâiul! - ...și aproape unul după altul,

amândouă, cu maximă grabire!) - ...măcelul al doilea mondial, ordonat prin glasuri de negustori și politicieni, toți niște bandiți de codru! - dar și prin glasul „*neprihănitului*” militar de carieră...musiu Georgescule...! Ce-a făcut „*Sfânta Biserică a Lui Hristos*” ...pentru noi și pentru El, pentru Hristos? Ei? Ce-a făcut? Îmi poți zice? Nu prea, așa-i? Ce-au făcut toate bisericile lumii, de-o istorie întreagă, de mii și mii de ani - ce-au făcut, împotriva crimei lumii – și pentru Blândul Hristos? Da, îți spun eu ce-au făcut: au slăvit crima, au adorat crima și pe criminali, s-au rugat pentru crimă și pentru criminali, toate bisericile lumii, cu toți popii și rabinii și muftiii și șamanii și...cum dracu' le-o mai fi zicând oamenii fraieri ai planetei...care fraieri nu se mai învață minte, o dată pentru totdeauna! Că sunt excepții...excepționale, printre slujitorii lui Hristos...este de așteptat...dar niciun popă „*normal*”, niciun popă „*ordinar*” nu L-a iubit, vreodată, cu adevărat, pe Hristos, nu L-a adorat nimeni, dintre popoarele lumii, pe Hristos, de două mii de ani încoace – nu-nu-nu, ci numai s-au prefăcut, au jucat un teatru, smerit și greșos... - ...numai au jucat farse criminale, chiar în fața propriului lor suflet! Toți L-au răstignit, toți Îl răstignim, în fiecare zi, în fiecare clipă, pe Blândul și Înțeleptul Dumnezeu-Hristos...! Toți, fără excepție...sau, mă rog, cu infinitezimale excepții, care, firește, nu suntem noi, cei de față...

Și glasul i se frânse smeadului...Roșcovanul voi să profite, dar o nouă rafală, nimicitoare, îi cresc, în glas, smeadului, care, pe măsură ce vorbea, se ridica, cât era de lung, din afundul scaunului, înălțându-și, totodată,

pumnul, amenințător, parcă spre toate cele patru zări ale lumii, dintr-odată:

-...Când vezi, când știi ce se întâmplă în lume și te închizi între ziduri de templu ori biserică – nu ești doar ticălos, ci ești complice la crima mondială! Laș ai fi dacă n-ai înțelege ce se petrece, n-ai vedea cum mor oamenii, cum ard oamenii, de vii, cum se zvârcolesc, ciunțiți, în propriul sânge și-n cel al semenilor lor! Mii, sute de mii, milioane de oameni, de-a lungul războaielor, scornite de negustorii istoriei! O, în loc să blestemi, cu foc și pucioasă, negustorii, și politicienii, și regii lumii, și militarii de carieră ai lumii - tu, „**Sfânta Biserică a Lui Hristos**”, îi binecuvântezi pe toți bandiții lumii, le binecuvântezi armele ucigașe...le binecuvântezi trădarea și crimele, înmulțite și extinse, azi, la nivel planetar! Da-da, Osana! Aleluia, drace! Georgescule, ești un caraghios imens, cu toate tâmpeniile tale! - crede-mă pe cuvânt, acum! - ...chiar dacă, după aceea, mă vei împușca ori spânzura!

...Colonelul Georgescu, însă, o împunse la fugă, greoi, dupăind din cizme, asudat de furie (...dar și de o frică ciudată, superstițioasă...), pe ușa popotei ofițerești, incandescent la obraji și cu balele de turbare scurgându-i-se pe bărbie...

-Ăsta se duce, direct, să mă toarne generalului...nu mai pot eu de frică, ce să-ți zic...musiu Georgescu se va face luntre și punte să mă bage în boxa acuzaților, la Curtea Marțială...! – hohoti, cu ciudă, cu obidă și nesfârșită amărăciune, smeadul.

-Dar bine că a fugit dracului (continuă el), că-i mai scăpam și una, peste bot, ba-l și împușcam pe fariseul

ăsta de București...de pe Calea Victoriei...hmmm...și atunci chiar că eram bun de Curtea Marțială...

Și, prefăcându-se a schimba, brusc, tonul amar, într-unul senin, de catifea falsă:

-Eh, uite că am rămas singuri, dragă căpitane...ce răcoare, ce aer curat s-a făcut deodată, nu-i așa?

Căpitanul cu părul alb și figură de copil mult prea muncit de gânduri se înviorase, deja, de cum ieșise, furtunatic, pe ușă, colonelul Georgescu. Se simțea...da, se simțea chiar minunat, acum, doar în compania colonelului celui smead.

...Dar să vedem dacă și reciproca va fi fiind valabilă...căci discuția dintre cei doi, colonel și căpitan, începu să fie dusă, în câteva minute, mai departe, pe aceleași tonuri înflăcărâte (și din ce în ce mai încinse...ca-ntre grade egale!), ca și până la „*dezertarea*” rușinoasă, din popota aviatorilor, a colonelului Georgescu...

II-NIȘTE VISE

... – Unul ca tine! – unul ca tine, să dea soluții lumii! – să revoluționeze lumea, ooo! – și cum, hai?! - „**prin semnele viselor**”, auzi dumneata! - izbucni, deodată, cu glas plin și înalt, de bariton liric, ofițerul smead și cu ochi cenușii, de la masa lipită de prima fereastră a popotei. Și urmă, cu neascunsă mânie, parcă:

-Unul ca tine, dragule, care nu știe face diferența între vis și realitate, nu știe unde sfârșește visul și unde începe trezia... – ...da, trezia, adică unde încep lucrurile care ne dor și ne explodează în față, da, unul ca tine, ar fi trebuit nu să „**revoluționeze lumea**”, ci ar fi trebuit să fie doborât, încă din prima zi a războiului, de orișice antiaeriană...de oricare parte ar fi fost ea: rusească, americană, românească ori nemțească!

Celălalt ofițer de la masă, cel muștruluit de „**senior**”, „**Albinosul**”, se foi pe scaun. Cum stătea pe scaunul său (înclinat, acum, imperceptibil, spre fereastră – ceea ce dădea mai multă lumină, aproape mucenicească, mâhnirii de pe fața căpitanului...), plecase capul în piept, iarăși, cu o mâhnire încetoșată, iar mâinile (albe, mici și fine, ca de prinț de sânge), pe care le ținea pe masă, tot frământau din degete.

-Mă iertați, vă rog, domnule comandor, dar parcă ați luat-o pe urmele domnului colonel Georgescu...parcă i-ați împrumutat și tonul, și modul exclusivist de gândire...și, mă iertați, vă rog, o oarece mărginire intolerantă...mioapă și obtuză...

-Ia vezi, ia vezi! – mârâi colonelul – dar căpitanul parcă nici nu se sinchisi:

-...Nu-nțelegeți, domnule comandor...sau nu vreți, da, nu vreți să-nțelegeți, și rău faceți... – murmură el. Când visul se continuă și se confirmă în realitate, asta este ceva ce ține de semnele transcendenței, care, în fiecare clipă, ne dă de veste asupra...

-Ia mai taci, cobe! Auzi tu, ce mai Platon avem noi în escadrilă, în Flotila X! - ...ce antroposof de popotă, altoit cu baba Maranda, vrăjitoarea și cititoarea-n cești, ulcici și borcane! Aoleu, maică-măiculiță! – strigă, parcă umilit dintr-odată, cu glasul nemulțumit și înverșunat, dar și mai jos cu un ton, ofițerul în vârstă. Numai de unul ca tine era nevoie aici, pe front, măi! Du-te și te-mpușcă! – ...și nu mai tot propovădui, de frunza frâsinelului, ca smintiții, pe-aici, filosofii de trei parale...liorba-liorba...de unde naiba le-oi mai fi scos și tu...și cine te-o mai fi scos, și pe tine, în calea noastră, coșcogemite ofițerul de aviație? – ...popă trebuia să te faci, măi, ori predicator de-aceia, de la sectanți... – își trădă, din nou, la mânie, originea moldavă, încrâncenatul ofițer de aviație, adept al realismului vitalist...

Și, deodată, colonelul cel smead explodează, parcă în acompaniament, față de exploziile obuzelor, de afară:

-Phiiii! – și interjecția asta, simplă și nevinovată, reverberă neverosimil de puternic și strident, încât îl trezi

din așteptare, în sfârșit, pe plutonierul adjutant, care dormita în bucătăria popotei aviatorilor.

În aceea clipă de cumpănă discursivă acută - îngrijorat, plutonierul adjutant, care avea în răspundere popota, se repezi (...cam cu întârziere, zicem noi... - ...date fiind cele aproape două ceasuri de dispute neconținute și înfocate, de la masa cu pricina...), cu pași sălțați și neliniștiți, către masa de la fereastră, crezând că, pesemne, celor doi (care fuseseră, până nu de mult, trei...) nu le priise mâncarea (care, fie vorba între noi, zăcea și mânjea, în continuare, onctuoasă, grețoasă, cam toată, bieteale farfurii, ciobite de vibrațiile exploziilor - explozii care se auzeau, acum, tot mai des, de afară - cel puțin din zece în zece minute):

-Scuzați, vă rog, să trăiți! - cumva nu vă place mâncarea? Imediat voi...

-Ia du-te, domnule, și vezi-ți de treabă! – se stropși la el, cătrănit nevoie mare, ofițerul în vârstă.

...Deodată, pe ușa popotei, intră, parcă plutind, ca adus de vrăji... - ...pășind grozav de tacticos, generalul flotei aviatice din zonă (un pilot arătos, semeț, înalt și tras ca prin inel, cu părul alb-coliliu, ridicat-cocoș... – tot bătea el vreo 55-57 de ani... - ...având o mustăcioară grizonată, răsucită la vârfuri în sus, de Don Juan cărunt...), cu pas măsurat și imediat unduit elastic, în sus, ca pe arcuri. Prinsese, din zbor, ultima frază, cea stropșită, a ofițerului mai bătrân – precum și acel hal de interjecție, care-l dez-dormitase pe plutonierul adjutant al popotei...:

-Ei, bună ziua, domnilor! Slavă Domnului, s-au întors, tefere, toate „*pășările*”, la cui: cele două *Messerschmitt-uri* ale nemților, *Potez-urile* noastre și *I.A.R-ul . 39* al nostru.! Ei, ce s-a-ntâmplat, Tudore? (se

adresa smeadului vârstnic, firește). De ce vă certați iar, mă rog frumos vouă? Că te certași cu Georgescu, care-a venit, buluc, acușica, peste mine, nu mă miră deloc, dar deloc...dar ce vei fi având tu cu bietul căpitan, atât de gingașul nostru căpitan Lixandru..."*boierul*"..."*fecioara*"?! Ha?!

Atât plutonierul adjutant, roșu de emoție, cât și cei doi ofițeri de la fereastră (după ce-și salutară, reglementar, superiorul) – tăcură, puțin încurcați. Plutonierul adjutant (responsabilul popotei ofițerești, din partea românilor...), aducându-și aminte de slujbă și îndatoriri, se încovoie puțin, ca un ospătar cu șervetul pe brațul drept – și, cu voce tunătoare...apoi, treptat, scăzând, șovăitoare:

-Să trăiți, domnule general! Să vă servesc, nu...ce...

Generalul își flutură mâna, spre plutonierul adjutant (...aplecat excesiv de slugarnic, pentru gusturile ofițerului superior...), a plictis elegant:

-Nu, nu! Îți mulțumesc! Am mâncat la mine, în cameră! Poți să-ți vezi, liniștit, de treabă, dragule... – ...și adjutantul dispăru, dintr-odată, ca luat de hait ...se dematerializă, ca răpit de-un djin arab, ceva... - ...un djin hâtru și amețitor (ori amenințător!) de întreprinzător...

-Deci, să revenim, colonele... – zâmbi generalul, aflat încă în picioare, cu ochii cam jucându-i în cap, întors spre masa de la fereastră. În primul rând, felicitări pentru bravura de azi...nouă zboruri de recunoaștere...în condiții de absolută necunoaștere a situației frontului...halal Stat Major avem! - și doi ruși doborâți...

-Nu...numai unul...

-Ei, oricum! Ca un aviator de recunoaștere să doboare...Felicitări, din tot sufletul! – rosti, cu aprindere, sincer admirativ, generalul.

-...O, nu...mulțumesc frumos...eu nu...dar... – se foi colonelul Tudor, stingherit și neliniștit: „*Ce l-o fi apucat pe ăsta, azi, să dea cu feșteliocul cu-agheasmă, pe unde nu se cuvine? – doar astea-s munca și datoria și belelele, de fiecare zi, ale unui aviator de recunoaștere!*”)...și, deodată pleoștit, ofițerul cel în vârstă, colonelul aviator Tudor Dealmare, mormăi, așa, a lehamite (...parcă maimuțărindu-și superiorul...):

-...**Deci**, Georgescu nu s-a lăsat, da? M-a pârât...Bine, domnule general, vă rog să luați absolut orișice decizie doriți, în ce mă privește, sunt la ordinele dumneavoastră! (...și smeadul era gata să zvâcnească în sus, de la masă, spre a-și pocni călcâiele, în fața generalului). Dar generalul îl împinse la loc, pe scaun, cum făcuse colonelul, la rândul lui, cu Georgescu, cu vreun ceas mai devreme...:

-Lasă-l naibii pe Georgescu, ce, de azi-de ieri îl știm, de azi-de ieri este el Iuda flotilei? Noroc că nu-i un fricos, în luptele astea blestemate...Uite, azi a doborât două avioane americane, în luptă dreaptă, frontală! - ...nu te neliniști, americanii ăia doi au scăpat, s-au parașutat prin cele buruieni, de i-au cules țărani...nu i-am arestat, am pus numai pază, să nu-i linșeze „*ruralii*”... - ... dar țăranul român, Tudore, e prost de bun: i-am găsit pe cei doi yankey la masă, chiar în casa primarului...Eh...nu i-am făcut nimic nici primarului, cu toate că bombardamentele americane, din zonă, în ultima săptămână, ne-au ars și distrus opt sate...nu mai zic de incendiile din Ploiești...din București...Antiaeriana noastră – cam slăbuță, neică...

-...Mulțumesc de vești, domnule general...n-am ce zice...
– murmură, dus pe gânduri, cu mintea blocată de idei și imagini contradictorii, smeadul colonel Tudor.

-...Dar să-l lăsăm pe Georgescu și faptele lui eroice...că de aia zic eu că s-a și umflat, azi, așa de tare, în pene...Aș dori a-mi zice, însă, Tudore, care-i treaba acum, aici...cu căpitanul de ce te-i fi încins?...se poate, oare, colonele Tudor?...cu o „**fecioară**”? ce fel de cavaler vei fi fiind, că ne tot împuiezi urechile cu „**necesitatea comportamentului cavaleresc, în toate războaiele lumii**”...ei?

-Eh, iertați, vă rog, domnule general, știți, tot Lixandru al nostru cel zărghit a rămas...și tot împătimit de zărghială...nu știți dumneavoastră? – tot cu...

-...cu filosofările lui fanteziste, nu? – rosti, repede și cu un dezgheț total al ochilor, generalul Șutac Gheorghe.

-Mda...da...dar acu' mai vine și cu...hm...mi-e și nu știu cum să vă zic...

-Dar, mă rog, de ce te codești, domnule colonel? Ce-o fi zis așa de deșucheat, „**fecioara**” de căpitan Lixandru Calomfirescu? – se prefăcu speriat generalul, care se distra de nu mai putea, în sinea lui – „**sine**” care i se cam vedea pe ochii lui verzi ca iarba, ori ca pucioasa de cea mai bună calitate... - ...dându-i de gol firea veșnic lihnită de plăceri...din orișice iscate!

-Ei...nu de deșucherii zicea el...da, chiar așa, „**fecioara**” Lixandru și deșucherile, ce să zic...! (și colonelul aproape că zâmbi, amar-ironic..., apoi, luându-și seama să nu-și piardă morga, cumva! - tuși stingherit...) - ...dar vă rog, vă rog, luați loc, domnule general! – se prăpăstui în jos, apoi își făcu vânt, semeț, în sus, de pe scaunul său, colonelul Dealmare, când își dădu seama, în sfârșit,

că superiorul său, șeful tuturor escadrilelor din zonă, tot în picioare stătea.

-Ei, lasă, lasă...mulțumesc...da...da...ehhh...dar, ia zi, nu te mai codi atâta! Ce-a mai debitat dragul nostru căpitan? – se amuza mereu (după ce acceptă, în final, cu greu, scaunul – iar la așezat se dovedi mult mai puțin elastic, decât la pășit... – ...ba chiar de-a dreptul greoi, se așeză, ca un urs!), generalul Șutac, care, pare-mi-se, își știa teribil de bine nu doar oamenii, ci și ciudățeniile din mințile lor.

Acum, generalul, după ce, așezându-se pe scaun, asudase puțin, din pricina necazurilor drastice ale sciaticii - se liniștise, desăvârșit...și asculta, cu obrazul și urechea dreaptă întoarse către colonel.

-...Hm...cum să...ei, da: căpitanul Lixandru, „*boierul*” nostru... - am onoarea, domnule general, s-a apucat să interpreteze războiul, prin intermediul viselor lui! – se eliberă, ca de o carceră cumplită, colonelul Tudor Dealmare.

-Ei, nu mai zi! Ei, nu mă-nnebuni, colonele! Chiar așa? Și cum, mă rog frumos domniei tale? – pufni în răs, un răs de copil pus pe șotii, domnul general.

-Păi...să vă zică el...să n-o fac eu de boacănă...dacă tot sunt vedeniile lui...arătărilor lui...ptiu, măi Lixandre, da' zi odată, ce mă tot lași pe mine, când e să-ți speli izmenele tale, cele murdărite cu vise de noapte! – se lepădă, ca de naiba (...și cam grosolan, trebuie s-o recunoaștem...), colonelul Dealmare, cu dinții strepeziți de-a binelea, numai la gândul că limba lui putea deveni părtașă vinovată, la prostii și năzdrăvăniii atât de mari, fantastice (și, ce mai, chiar că deocheate, ori chiar

„*desucheate*”, vorba generalului!), precum cele ale căpitanului Lixandru.

...Lixandru...de fapt, Alexandru Calomfirescu, din străvechea familie a marilor, vitejilor și bogaților boieri Calomfirești, din Oltenia (6).

*

-...Nu e nimic nemaipomenit, domnule general, să trăiți! – dădu să se ridice, în fața superiorului (...a șefului tuturor escadrilelor, din cadrul Flotei X, de pe Valea Prahovei!), căpitanul.

-Nu-nu, stai jos! – se precipită generalul Șutac. Colonelul Tudor m-a făcut curios, asupra ziselor tale, prin înverșunarea nemaivăzută cu care te combătea și pe care am surprins-o, când am intrat aici, în trecere. Și te știam și pe tine, dragă Lixandre, o fire extrem de potolită și melancolică, și nu-mi închipuiam cum l-ai putut stârni, în așa hal, pe câtumai colonelul erou, Tudor!

-Acu' vă luați de mine, da? – hârâi, cu parapon, smeadul cel în vârstă.

-Nu, nu, dar ziceam că o așa discuție aprinsă trebuie, ea, să aibă un nucleu interesant și incandescent. Și de aia...dacă nu te supără prea tare... – începu generalul strategia „*de provocare spre aflare*”, printr-o politețe oarecum exagerată, între un grad major și unul minor...

-Ei, domnul colonel Dealmare, îl rog să mă ierte, cam exagerează importanța spuselor mele – începu, tare stingherit, căpitanul Alexandru Calomfirescu.

-Totuși, totuși... – îl îmbie, din ton, generalul Șutac. Ceva trebuie să fie de zis și meditat, pentru că te știu...mă rog, de când te știu, adică, de trei ani...marele filosof al flotei!...

-Acum mă luați la vale pe mine, să trăiți, domnule general... – se intimidă Calomfirescu.

-Nu, dragă, de ce ești așa de sensibil?

-Domnule general – se decise, în sfârșit, să iasă din „*oala cu penibil*”, căpitanul Calomfirescu, văzând că discuția tinde să facă din țânțar, armăsar, iar subiectul ei să devină ridicol de neimportant, față de preparativele excesiv de fastuoase și tot mai inutile, ca niște canafi, din ce în ce mai lungi și bogați în snobism, atârnând de o carpetă mică și banală. Era vorba de influența mistică a viselor, asupra realității – sau, mă rog, de confluența viselor cu realitatea...a corporalității astrale, cu corporalitatea fizică, în anume circumstanțe de limită, cum este și războiul...

-Interesant, interesant, dă-i drumul... – îl îmbie, și el sătul de atâtea temenele preparative, generalul – dar, secret, începând să regrete că a insistat atâta, asupra unui subiect care ar fi avut multe șanse să-l plictisească, în calitatea lui de om realist și neinițiat în nicio mistică, de nicăieri, ci doar în realitatea brutală a bombardamentelor aviatice, dintr-o zonă aridă și păcătoasă.

Fără să bage de seamă gândul secret al generalului, concentrat și serios, căpitanul Calomfirescu începu, cu bărbia pe jumătate lăsată în piept:

-Eram tânăr absolvent al Școlii de Ofițeri și proaspăt inițiat în antroposofie, când am știut, cu certitudine, că va izbucni războiul, deși acesta încă nu dădea niciun semn că va izbucni. Adică, aveam vreo 22 de ani - era în primăvara lui 1934 – și lumea Bucureștilor se distra copios și fără de griji...dar eu studiam influența radiațiilor astrale asupra...

-Da-da, baba Maranda, cu ulcica... – mormăi colonelul Dealmare.

Fără să-l ia în seamă pe colonel, căpitanul, cu două degete pe bărbie, continuă, tot mai concentrat și mai în transă:

-Avusesem o viziune: se făcea că eram pe o câmpie fără de capăt...

...Ca asta a noastră, de acum... mare scofală să visezi Bărăganul...- continuă să cârtească, ironic, colonelul.

...și, pe cerul care mă strivea, a apărut, deodată, la apus, un nor scaldat în sânge înfocat...un nor care se făcea tot mai mare, și mai mare...parcă eram într-o sală de cinematograf..

-Pun pariu că acolo și erai, într-o sală de cinematograf, matolit, cum nu-ți stă ție în caracter, Lixandre, dragule...și, vezi Doamne, ai început să ai viziuni...pe pereți... – ricană, răutăcios, colonelul.

Nici acum căpitanul Calomfirescu nu reacționează, de parcă nu mai auzea nimic în jur:

...și norul de sânge și de foc cuprinsese toată partea de apus a cerului, și se auzeau, în norul acela...și, după aceea, se și vedeau, oameni, mii și milioane de oameni, scaldați în sânge, și care strigau, se certau, horcăiau de moarte...și, deodată, din străfundul apusului, a ieșit un taur enorm, negru ca păcura, care a început să mâne norul plin de sânge, de voci strigătoare și de certuri cumplite, care cutremurau, sub mine, pământul...

-N-am zis eu? – Calomfirescu nu se mai putea scula de pe scaunul din cinematograf...i se cutremurau alcoolurile, prin cap... da-da-da, „*fecioara*” noastră, sireaca...uite ce comportament și-a găsit pe drum... se

dădu la destrăbălare, nu glumă... – nu se lăsă colonelul Dealmare.

-Dragul meu Tudor, lasă, te rog frumos, lasă omul să vorbească... – interveni, conciliator, generalul, deși visul calomfirescian nu-l captivase, deocamdată, cine știe ce.

-... și s-au dus spre răsărit, norul de sânge și mulțimile înotând în sânge și învrăjbite cumplit, iar taurul mâna norul din urmă...

-Da, ajunsese taurul, păstor de oameni calomfirești...vezi, când ești în stări de astea, te conduc animalele... – tolocăni, cu obstinație, colonelul, ca să nu se vadă că începuse să-l intereseze, până și pe el, visul calomfirescian...

-...norul însângerat, din care curgeau, pe pământ, fluvii de sânge, s-a depărtat în răsărit, până nu s-a mai văzut deloc...dar, după o vreme, iar s-au auzit vaiete și gemete și străgăte de moarte...și norul se întorcea, dar taurul zăcea răpus, în fruntea norului, un hoit enorm și negru ca păcura...și pe pământ curgea sânge negru, din taur...potop se făcea pe pământ, din sângele taurului cel uriaș și negru...un ocean de sânge...

-...Vezi, de aia, că mi-a picat sângele de taur negru pe față, am devenit eu smead, că, de felul meu, eu mi-s alb ca helgea... – mustăci colonelul - căruia nu-i dădea mâna să renunțe, pentru că, altfel, și-ar fi ieșit din mână...

-...și, de data asta, uriașul nor de sânge, foc și zavistie și răcnete de moarte era mânat, dinapoi, de un urs, mare, mare, de acoperea tot cerul, și umbra lui împuțea pământul...și negru ca tăciunele, ursul ăsta, care acoperea tot cerul, de la răsărit spre apus...

-Negru și împuțit...păi, ăsta-i țiganul de la grădina de zarzavat a popotei, Pintilică... – se făcu a se dumiri

colonelul, aparent pus pe pozne și zeflema. Apoi urmă (...căci, strivit de propria viziune, căpitanul amuțise, câteva clipe, tot cu bărbia în piept și ochii închiși...):

-Păi, da, cum era să lipsească tocmai ursul carpatin, din povestea unui turmentat român...care se răstește la bocanci, în colțul cinematografului... – nu se dădea bătut colonelul, deloc impresionat (voia să dea impresia...), de spusele vizionarului Calomfirescu. În schimb, generalul dădea unele semne (...vizibile, neascunse!) de interes.

Căpitanul Calomfirescu nu asculta nimic dinafară, ci vocea îi vibra tot mai puternic și ființa lui lăuntrică se aprindea tot mai tare, cu cât se apropia de sfârșitul viziunii reînviată:

-...și, sub domnia ursului, sângele curgea pe pământul câmpiei unde stăteam, ca o revărsare de ocean, și îneca totul în sânge, și ucidea totul, unde cădeau șuvoaiele enorme, ca un foc pârjolitor...și, de unde, până atunci, câmpia era pustie și arsă de lumini însângerate, deodată au început oameni să iasă de sub pământ, și le cădeau sânge și foc pe capete, acelor oameni iscați din fundul pământului, erau botezați cu sânge și foc, oamenii iscați din afundul pământului...dar ei nu știau de acest botez, la care erau supuși... - ...ci, după ce se botezau cu nenorocire și foc și moarte, toți oamenii intrau, iarăși, în pământ...parcă se scufundau încă mai afund, într-o tot mai cumplită jale...Și toată câmpia nesfârșită devenise un ocean al tăcerii însângerate...se auzea, acum sângele cum cade tacticos, ritmic, nemilos, sadic... - ...nu șuvoi, ci picătură cu picătură...și unde cădea, groapă neagră se făcea, hău până-n iad...

Dintr-odată, Calomfirescu tăcu. Bărbia îi căzuse în piept, ochii nu i se mai vedeau deloc... - ...parcă adormise,

parcă-și pierduse chipul, parcă-și scufundase chipul în tenebre...

...Afară se făcea seară. Se răcorea văzduhul - și ieșeau aburi, din pământul încins, peste zi. Nu se mai auzeau bubuituri din nicio parte. Se lăsase, parcă, o liniște nefirească, apăsătoare - aceea dinaintea furtunii celei mari...

...Generalul tuși de vreo două ori, apoi zise, cu voce moale, adresându-se smeadului:

-Vezi, colonele, asta-i trauma războiului: sunt firi impresionabile, care preferă să transfere asupra trecutului, ceea ce se întâmplă, îngrozitor și catastrofal, într-un prezent insuportabil...Dar să știi că băiatul ăsta, atâta de gingaș și de sensibil, s-ar putea să fi văzut, să fi intuit ceva, cu percepția lui extrasenzorială: am aflat (...că de asta am și venit eu aici, iar nu de gura lui Georgescu...) ...am aflat, trebuie să verificăm, prin radarele și serviciile nemțești..., că rușii s-ar plimba prin Moldova, ca pe la ei acasă...d-aia ai și dat tu, în Vrancea, de avionul ăla, cu rusul...Ce mă miră și mă îngrijorează este, însă, tăcerea Cartierului General... – ...și la noi, și la germani. Nu se știe nimic, dar, parcă, eu miros un complot, undeva sus de tot...ceva care miroase teribil de urât...

Generalului îi pierise de tot scânteia de veselie, din ochi.

-Tudore, să fiți pe poziție, te rog mult! – spuse, ca pe-o rugămintă fierbinte și, cumva, copleșită de spaime și de lașitate, generalul Șutac... - ...și, apoi, după ce colonelul Tudor Dealmare dădu, confirmativ și rapid din cap, generalul se și pregătea să se ridice..., când, amintindu-și ceva esențial, trânti, deodată, chipiul cu cozorocul de masă:

-Și spune-le mecanicilor să dea zor cu verificarea și cu reparațiile...nu știu dacă nu cumva o să trebuiască să le ridicăm de la pământ, chiar în noaptea asta...nu știu ce să zic, dar presimt, tocmai în tăcerea asta, lucruri nu tocmai curate – nici frumoase și nici gustoase... Lixandru s-ar putea să nu fie paranoic...O să facem o ședință, cu toți ofițerii aviatori, într-o jumătate de oră. Trezește-l pe visătorul nostru... – și făcu semn, cu capul, către căpitanul cel prăbușit în abisuri de Duh, numai de el știute...

...Generalul, încrunțat, înnegurat, acum, tuși iar, scrâșni mozaicul popotei cu picioarele scaunului, ridicându-se definitiv de pe scaun, parcă mai greu cu o tonă și mai bătrân cu o sută de ani... și, fără o vorbă, ieși pe ușă, în urma lui rămânând ușa întredeschisă.

-Vezi, Calomfirescule, dragule, vezi, Lixandre, dragule, să nu-l fi supărat, cumva, pe general... – zise, mai în glumă, mai în serios, colonelul, fără să creadă nici el în ce zicea. Cu atât mai puțin să se amuze de ce anume zicea...Voia să glumească, dar îi stătea „*glumăreală*” în gât, ca un os de pește, strașnic de țepos....

Căpitanul Calomfirescu nu-și ridică bărbia și nu-și deschise ochii. Părea toropit și extrem de ostenit, stors de orișice urmă de vlagă, după reactualizarea viziunii din vis...

*

...Ajuns, până la urmă, în odaia sa ascetică (un pat de campanie, o masă, un scaun, un cufăr de campanie... - iar pe perete, o icoană a Lui Hristos răstignit, cu capul dat pe spate și cu mâinile sângerând, larg, pe crucea dilatată enorm, pe tot fondul cerului... - lângă care icoană pâlpâia

o candelă monahală, cu busuioc jur-prejur...), singur, în sfârșit (după ședința care, parcă, dădea dreptate 100% viziunilor sale onirice...) – căpitanul Calomfirescu se trânti pe pat și, tot cu ochii închiși, dar mai treaz și mai lucid decât oricând, își continuă gândurile și viziunile chinuitoare, de coșmar...

La popotă nu se mai simțise în stare să povestească (...de fapt, percepușe foarte bine, cu toată starea lui de concentrare narativ-vizionară, atât luările peste picior ale colonelului, cât și stânjeneala sceptică a generalului – ...ambele, însă, îl amărâseră și-l istoviseră și mai mult decât ar fi fost normal...și, de aceea, tăcuse, cu încăpățănare visătoare...) - ...nu se simțise în stare să retrăiască, de față cu străini (cel puțin, străini de viziunile lui...), și un al doilea vis, o a doua viziune, încă mult mai impresionantă, zguduitoare, prin realismul ei tragic...

...Se făcea că mama lui pregătea Paștele, în casa lor boierească, la cuhnie...dar muncea singură, nu se vedea nicio slujitoare, niciun argat...și era miezul nopții, și mama lui era exasperată că nu mai reușește să facă nimic, să termine nimic, din câte se cuvin pentru Paște...

Și, deodată, afară, în noapte, se auziră zăngănituri teribile, de arme și scuturi...și ușa cuhniei se deschise violent, lăsând să intre puhoi de oameni înarmați cu săbii, cu paloșe, cu arcuți cu săgeți, cu scuturi, care zăngăneau teribil, izbinduse de armurile care acopereau trupurile oștenilor...nu erau romani, Calomfirescu știa, din cărțile de istorie, cum arătau legionarii romani...și oștenii se certau, parcă, între ei, cumplit se certau, într-o limbă urâtă, hidoasă, ale cărei sunete horcăite parcă și cutremurau pământul, gata să-l năruiască în hăuri nebănuite de întuneric...iar în mijlocul oștenilor, era,

însângerat și măreț, luminat tragic de luna enormă de afară – El, Hristos...

Trupul, complet dezbrăcat, al Lui Hristos, șiroia de sânge (...avea doar o legătură de pânză, în jurul șoldurilor, picurând, și ea, de sânge...)...un sânge amestecat cu foc și lumină blândă...șiroia sângele, blând, din rănilor Lui, peste tot, prin fiecare ungher al cuhnii și șiroia sângele luminii... - sângele Lui Hristos se furișa, se strecura, cuminte, și lumina, minunat și înfricoșat, fiecare ungher, fiecare ungher se arăta, acum, așa cum era el, în realitate și nu mascat, și nu deghizat în umbrele întunericului cel prefăcut și prefăcător în minciună...

Iar Hristosul Cel înalt și însângerat cu foc, trist, foarte trist, dar, mereu blând, ieși, parcă, din rândul oștenilor, care, deși-L păzeau, nu-L vedeau...ieși din rândurile lor, dar nu ieși în față, ci ieși, se alungi, enorm, fabulos, deasupra tuturor, **pe verticală, în sus...**și, acum, Hristos umplea, cu ființa Lui însângerată de lumină, tot universul, căci până și luna se dădu la o parte, ca să facă loc staturii cosmice a Însângeratului cu Lumină...și-i zise mamei lui Lixandru:

-Bună femeie, ai ceva de mâncare, ai, oare, și niște apă proaspătă, pentru mine și pentru acești oameni din jurul meu? Ne este sete, ardem de sete...

Și Hristos ardea, cu adevărat, dar ca un pom aprins de Crăciun ardea...

Mama, disperată, dădu să caute, prin cratițe și oale, ceva isprăvit din gătit, ca să-i dea, cu grăbire, Însângeratului Lumii...dar nu afla nimic isprăvit...și când s-a aplecat asupra cofei cu apă proaspăt scoasă din fântână...nu mai era, în cofă, strop de apă! – și mama sa își îngropă capul între palme și începu să plângă cumplit, cu hohote de

nestins... plângea cu disperare, plângea și bocea cu glas mare, ca după mort...

Hristos, mâhnit, dar tot blând, spuse:

-Femeie dragă, văd că nu ați fost pregătiți să mă primiți, și nici pe oamenii ăștia din jurul meu nu puteți să-i ajutați...Acum plec...poate veți fi pregătiți altădată...voi mai veni...mereu voi veni la voi, până veți fi, în sfârșit, pregătiți de sărbătoare, și nu-L veți mai boci pe Cel Veșnic, pe Pururi Înviatul...

Și plecă, tot în mijlocul puhoiului de oșteni, care oșteni îl păzeau (cel puțin așa păreau a crede...), dar nu-L vedeau, ci se îmbulzeau, cu răcnete scurte, să iasă, toți, buluc, din cuhnia care fusese, în acel ceas, atât de largă, încât îi cuprinsese pe toți...chiar și pe Hristos Cel cu sângele lui blând călătorind, printre stele ieșite, toate, pe cer... - ...ieșite în semn de rămas bun și de bucurie secretă a așteptării Domnului lor, Domnului a tot și a toate...

Mama sa continua să plângă, cu capul în palme - într-un colț... - dar mai potolită, mai resemnată...

III-LA GERMANI...

...Se făcuse, deja, noaptea de 22 spre 23 august 1944. În latura germanilor, din aeroportul sediului Flotilei X, toate luminile, de la toate ferestrele micului block-house, erau aprinse – și se auzea o vânzoleală surdă, de stup de albine. Cu vreo două ceasuri în urmă sosiseră, de la București, în mașini blindate, închise și cu perdelele trase, câțiva ofițeri germani cu grade înalte și, mai cu seamă, având roluri și importanță foarte ridicate, în angrenajul frontului româno-german, din Muntenia-Sudul Moldovei.

Barierile de la intrarea aeroportului se ridicară, înfinit respectuoase...

...Toți ofițerii germani (vreo 20 - aviatori și musafiri), fără nicio excepție, se strânseseră în sala de ședințe (folosită, ca și la ofițerii români, când nu erau întruniri, ca birou al șefului lor de flotilă, un **Hauptmann – Herr Georg Schindler**, care lucrase, toată după amiaza zilei de 22 August 1944, cu un **Oberst**, venit ca „*musafir*”, la niște seifuri cu informații secrete și la un radar **Telefunken... (7)** - iar acum, sala cu pricina era folosită de unul dintre ofițerii sosiți de la Cartierul General din București, care-i și convocase: **Oberstleutnant-ul (8)** Wehrmacht, **Kurt Schörner** – vărul Mareșalului **Ferdinand Schörner**). Disciplina domnea, cu severitate

maximă, de tip călugăresco-cavaleresc (specific teutonilor!), în zona germană a aerodromului.

Se primiseră, pe linii telefonice secrete, știri îngrijorătoare, pe care **Oberstleutnant**-ul se simțea obligat să le împărtășească ofițerilor săi aviatori, din subordine, cu maximă urgență (toate discuțiile care urmează se poartă în limba germană, firește – iar noi nu facem altceva decât să încercăm a traduce, din ceea ce s-a spus acolo, esențialul - ...și asta, cât mai fidel posibil...):

-Domnilor, v-am chemat să vă anunț că am primit știri alarmante despre aliații noștri, românii. Ca să n-o lungim, inutil și periculos pentru existența noastră și a **Reich**-ului, România, prin regișorul ei, încrezut și cam retardat, prizonier al propriei prostii îngâmfate și al camarilei sale alogene, se pregătește să ne întoarcă spatele – ba, mai mult și mai grav: se pregătește să ne trădeze, înfigându-ne cuțitul în spinare...

Oberst-ul, care luase loc, de la început, la masa improvizatului prezidiu (se numea **Hans Ritter von Greim**, și era, și el, rudenie cu un mareșal... Mareșalul **Robert Ritter von Greim**, care conducea chiar Forțele Aeriene Germane, alături de Mareșalul **Hermann Göring**!), se ridică, nemulțumit:

-**Herr Oberstleutnant**, eu nu cred în balivernele serviciilor noastre de informații care, când vor să-și acopere incompetența, stârnesc alarme false, fantazând enorm! Chiar azi am verificat prietenia sinceră și loialitatea exemplare, atât ale generalului român Gheorghe Șutac, cât și ale colonelului Tudor Dealmare, care au ajutat enorm Wehrmacht-ul, prin informații și fotografii luate de la fața locului, din Moldova! – ...dar,

mai mult decât atât, ofițerii aviatori români s-au încăierat, în aer, azi, ca și-n fiecare zi, cu rușii, producându-le acestora din urmă, pagube deosebit de importante...zeci de aparate rusești și americane, prăbușite sau incendiate...în lupte aeriene de o înverșunare și temeritate eroice, da, cu adevărat eroice...numai de către ofițerii aviatori români de la această flotilă...dar socotiți și celelalte flot...

- **Herr Oberst**, se îndârji, întrerupându-l, vărul mareșalului (nu-i stătea în obicei să-și întrerupă vreun camarad de arme, nu era cavaleriește - dar acum era, trebuia să fie ceva de excepție, și-n lume, după cum fusese informat, chiar de Mareșalul German al Aerului, Göring, deci și-n comportamentul lui, în frazele și-n glasul lui...!), eu nu vă vorbesc din vânt, eu îmi bazez afirmațiile pe informații luate chiar din cea mai înaltă zonă de conducere și informare a Germaniei! Aici, eu nu-i acuz de lipsă de loialitate pe ofițerii români aviatori ai Flotei X, ci pe regișorul acestei țări! Și, după cum se știe, un ordin regal va fi îndeplinit, de orișicare ofițer român, cu tot atâtă promptitudine, cu care am reacționa și îndeplini, și noi, germanii, un ordin al Führerului! Eu știu totul despre eroismul ofițerului român, mai ales al acestei elite, elita aviatorilor! - am făcut școala militară cu ofițeri aviatori din Armata Română! - dar, foarte curând, înțelegeți-mă, vă rog, domnilor! - ei, ofițerii aceștia români, atât de demni, admirabili! - vor primi, dacă nu l-au și primit, între timp! - un ordin ticălos, de la cel mai înalt nivel...din păcate, de la nivelul regișorului ăștia caraghios! Se pregătește, încă de mult, arestarea singurului cavaler adevărat și exemplar, cu putere supremă de decizie militară...- ...cavaler exemplar,

pe care l-am aflat eu, aici, în România - cavaler cu spirit de onoare, adevărat ostaș, ca și Führer-ul nostru... - ...dar, din păcate, Mareșalul **Ion Antonescu** a rămas singur, printre românii cu putere de decizie militară: se pregătește, deci, domnilor, arestarea Mareșalului **Ion Antonescu**, singura piedică reală a regișorului român, în calea trădării sale și a cârdășiei cu bolșevicii lui Stalin, cu paralyticul de la Washington și cu buldogul englez...Churchill... (9)

-Încă o dată, se încapățână **Oberst**-ul, dacă ar fi fost ceva adevărat în chestiunea asta, sunt convins că ofițerii superiori ai Armatei Române ar fi știut!

-Nu-i adevărat ce spuneți, cu toate scuzele! – se întunecă îngrijoratul și lucidul văr de mareșal: regișorul ăsta cu bigudiuri, Mihai, nu-i spune nimic nici Mareșalului, ca prim-ministru și adevărat Führer al României, d-apoi ofițerilor de rang inferior!!! Să luăm măsuri, domnilor, să fim pregătiți pentru orice și, mai cu seamă, să fim atenți și precauți, cu orișicine ni se dă, în aceste zile, prieten, în România asta – o țară atât de labilă, în toată istoria ei...

Se stârni rumoare și se văzură, pe fețele celor douăzeci de ofițeri germani, cum se luptă neîncrederea cu îngrijorarea și chiar cu spaima...

-Domnilor, continuă, netulburat, **Oberstleutnant**-ul Wehrmacht, Kurt Schörner, serviciile noastre au aflat că Roosevelt susține capitularea necondiționată a României. Politicienii, șefii partidelor așa-zis “istorice”, Maniu și Brătianu, trădează și ei, mai în surdină, e drept, dar trădează cu spor, alături de regișor...iar rușii, în speță, generalissimul Iosif Vissarionovici Stalin și ministrul Afacerilor Externe, Veaceslav Mihailovici Molotov, îi

disprețuiesc profund pe regișorul de carton și pe trădătorii din jurul regișorului cu bigudiuri...dar au nevoie, și ei, pentru a-și justifica jaful extins al țării și ocupația deplină a României, de o capitulare necondiționată a României...! **(10)** Mareșalul României, domnul Ion Antonescu, știind că a rămas desăvârșit singur, în România, dar voind să rămână cavalier și om de onoare, până în ultima clipă - în seara de 22 august, adică chiar în seara asta, l-a convocat pe ministrul nostru german la București, pe **Herr Clodius**, și mi s-a transmis de la serviciile noastre, chiar cu cinci minute înainte de a vă convoca aici, că, în prezența generalului Pantazi, ministrul de război al României, i-a adus la cunoștință lui **Herr Clodius**, oficial, că România a cerut armistițiul.

Murmurele ofițerilor germani atinseseră paroxismul. Ofițerii germani nu mai negau, nu mai cârteau – pur și simplu, erau total derutați, de această situație absolut surprinzătoare, monstruoasă, pentru ei, pentru cavalerismul german, teutonic...

Discutau, între ei, grupuri-grupuri, aproape în șoaptă, despre posibilitățile, atât de diverse, ale manifestării răului cel mai rău... – ...și, chit că erau, de șase ani, obișnuiți cu toate chipurile monstruoase ale catastrofalului și demoniacului din război, acum, parcă, se trezeau, uluiți, în fața unei noi și încă mai teribile forme de manifestare a Satanei...

Până și Herr **Oberst Hans Ritter von Greim**, care se reasezase la masă, de mult - căzu cu fața între palme...

IV – DISCUȚII ALE „NEINIȚIAȚILOR”

...Bre, fraților – se adresă meșterul Pietraru, către tovarășii lui, români și nemți, deopotrivă, strânși în “*șură*”, să se mai “*hodinească o țără*” (cum zicea tânărul mecanic, din Neamț, Catană Vasile), după “*hămăleala*” și “*roboteala*” de la avioane...dar nu erau culcați în paturi, ci se strânseseră, ciotcă, pe scaune, pe butuci, pe ce găsiseră... - ...în jurul “*decanului*”, al “*liderului de opinie*”...și de vârstă! – adică, în jurul lui Marin Pietraru, și ascultau, fiecare cum și cât putea... De vorbit, vorbiră mai mult mecanicii (...care, toată ziua, stătuseră la “*bază*”, feriți de prăpădenia luptelor din văzduh...), pentru că “*trupa*” (mitraliorii “*din coada avionului*”, “*oștenii*” și “*străjile*”...) erau, încă, sub puternica impresie a coșmarurilor luptelor aeriene, de peste zi...

Paturile din “*șură*” (în număr de 28) erau așezate pe patru rânduri – două de-a dreapta ușii de la intrare și două de-a stânga – adică, 14 și 14. Între cele de-a stânga ușii și cele de-a dreapta ușii era o potecă destul de largă, în mijlocul căreia erau câteva mese “*de lucru*”, cu vreo zece scaune în jur...mă rog, fiecare făcea ce știa: unul scria scrisori acasă (dacă știa carte...), alții jucau cărți, altul lipea machete de motoare, ori de avioane... - ...fiecare după potrivea lui și după nărav, numai timpul să treacă mai repede, până când somnul le îngropa grijile de

peste zi, și le aducea, în subconștient, alte griji, poate mai mari, pentru că erau întunecate și nelămurite...

Două lămpi cu petrol lampant erau așezate pe două mese, mai înspre ușa de intrare...Cam chioară lumina asta de lampă, în câțâmai hurdubaia de “*șură*”! - azvârlind pe pereții șandramalei umbre sumbre...care de care mai jucăușă... - jucăușă cu terorii din sufletele oamenilor! În fundul șandramalei era aproape beznă...ți-era și frică să privești într-acolo...”*chiriașii*” șandramalei îl lăsau pe “*moș*” Pietraru să se strecoare până acolo, pentru că el însuși declarase și proclamase că-i place grozav să fie lăsat în pace, să se gândească la ale lui, fără să-l scornească vreunul la vorbă, că și-așa toată ziua numai le vorbea și le “*tolocănea*”, tuturor la un loc și fiecăruia în parte...

Pe masa din față, adică, de lângă intrarea în “*șură*”, trona un mic difuzor, de care mecanicii și “*trupa*” erau mândri și, înainte de culcare, îl ascultau, cu smerenie, cel puțin vreo 5 minute, ca pe Sfânta Liturghie...

...Și, firește, acum, în fața tuturor, “*moș*” Marin Pietraru vorbea de nu-i stătea gura “*ioc*”, de-atâta “*tolocăneală*”...ținând loc, în seara aceea, pare-mi-se, de liturghie...:

-...A ieșit după-amiază, bre, de la popotă, supărat lampă și înjurând de toți sfinții cerului și pământului, turbatul ăla umflat, de Georgescu...și, după aia, se făcu ședință, cu toți ofițerii...da'

nimeni nu zice nimic, ce s-o fi discutatără, pe-acolea...

-Care Georgescu, neică? – întrebă, încă amețit de căldura de peste zi, olteanul cel pitic și sfrijit, Păleață Ion.

-Naiba să te ia de oltean breaz! - ...**colonelul**, bre!!! – se zburli la el, strașnic, “*moș*” Pietraru.

-Aham... – moțai, din cap, fără interes, Păleață.
-Bre, fraților, da' ce spume avea la gură, bre! – de gândeai c-a turbat, bre... - continuă “*decanul*”.
-...Cine, bre? – tresări, iar, din moțaiială, Păleață.
-Ia mai du-te dracului de oltean adormit! Marș de te culcă, nărodule...! – se supără foc “*moș*” Pietraru - ...deși de oltean, și el era la fel de oltean, cât și blegovanul de Păleață. Și cum vă spusei, bre! – continuă, grozav de preocupat, Marin Pietraru - nu-i a bună: a intrat și dom' general, după aia... acolo, la popota lor...și, după aia, au continuat să se certe la ședința aia...da' de ce s-or fi certat între ei, oare, bre oameni buni?
-Nu pus la ei șapc pe cap, și făcut inzolație... - mustăci Hans, mecanicul neamț care, la amiază, se dovedise excesiv de zelos, față de avioanele care zăceau pe piste.
- ...Aham... - moțai Păleață, iar, fără să se sinchisească a executa, pe loc, ordinul de “*stingere*” (special dat lui Păleață Ion!), dat de “*decanul*” lor.
-N-ai auzit, bre, ce-am zis? Marș la culcare! – se zborși la el “*decanul*”.
Dar, se vede treaba, “*decanul*” avea gânduri prea multe, care-i roiau în cap, ca să-l mai “*frece*” grija de Păleață (...care tot pe scăuieșul lui, făcut dintr-un butucel... - rămase, moțaind...):
-...Taci, bre, Hans, bre (se adresă “*decanul*” către Hans, cu “*șapcul*” lui cu tot...), că nici ai voștri nu-s mai breji...”*inzolație*”, pe dracu'! Să fi văzut tu ce roire de muște, la voi! – muște de cele negre, galonate și cu fireturi...
Și continuă, cu mirare mare, de-și pocni și palmele - întâi între ele, apoi, de amândoi genunchii:

-...Băi, fraților, da' să fi văzut la ofițerii nemți, ce frecuş pe ei! – unu-n sus, unu-n jos, unu-n jos, unu-n sus...s-au strâns, claie peste grămadă, în blocul lor, colea, și-au ținut sfat lung, de nu l-or mai fi ținând și acuma...Și le-au venit și “*mosafiri*”, bre, nemți de-ai lor, d-ăia marii, de la București...ce spui tu? – nenorocire, bre!

-Adus la noi mancari... - murmură alt mecanic neamț, unul gras, Fritz Stottlemayer, care era cu gândul numai la “*haleală*”, toată vremea.

-Adus “*mancari*”, pe dracu! Ție numai la crăpelniță ți-e creierașul ăla de neamț!

-Ce frei tu la noi? De ce suparare cu mancari? Așa e la noi, mancari mult! Dar noi preteni la voi! Suntem preteni la voi, sau nu suntem preteni? – se ofensă și, totodată, întrebă, retoric, neamțul, despre problema, eterna problemă din lumea noastră de azi – aceea a loialității, a credinței...

-Suntem, Fritz dragule, suntem prieteni...dar nu știu nici eu, și nici tu nu știi, nimeni nu știe, ce ne-așteaptă, uite-acuș, în cinci minute...”*fiut-fiut*” (fluieră bătrânul, “*decanul*”), și gata cu “*pretenia*” noastră, că ne “*rade și ne tunde*”, pe-amândoi...al meu, pe mine, al tău, pe tine! Ce război de doi lei, bre frate, bre...vai de mama lui de scârbă împuțită...războiul ăsta...ce cățea l-o mai fi fâtat și p-ăsta, naiba... - făcu, amărât, “*decanul*”, înjurând obidit, apăsător și cu of mare pe suflet...

Marin Pietraru căzu pe gânduri, tăcu câteva clipe (...dar nu se auzi nici musca, în “*șură*”, cât tăcu “*decanul*” lor...) - ...și reveni, apoi, la motivul principal al neliniștii și supărării lui:

-...Da' să fi văzut voi vânzoleala aia, din seara asta...zău că te lua cu răcori! – ce naiba se mai petrece prin lumea

asta, bre, ce drăcărie s-o mai fi punând la cale, bre, că nouă nu ne zice nimeni, nimic, bre-bre-breee...vai de mămulica noastră, orfani toți și părăsiți de toți...? - se înfioră **“decanul”**, deodată melancolizat și el, de imensul necunoscut...și gata să dea glas bocetului milenar al valahilor...

-Da' mata ce crezi că poa' să hie? – îndrăzni să ridice glasul un mecanic tinerel și cu ochi vii, subțirel și neastâmpărat ca argintul viu, de pe la Tecuci, Ostreață Vasile.

-Mă băiete, ce știu eu? Ce putem noi ști, când nimeni...nimic...de vreo lună de zile, parcă s-au legat și cerul și pământul, la gură, cu șapte lacăte, și nu răzbate nici pasăre măiastră...nicio veste...nimic... - continuă să problematizeze, cu îngrijorare înfiorată, **“moș”** Marin Pietraru.

-Eh, parcă aici, în pustietatea asta, poți fi la vreme cu veștile... - mormăi alt mecanic român, Cătuneanu Paraschiv, de pe la Ploiești, de baștină. Nu vezi, nea Pietrarule? Americanii bombardează, de zor, Ploieștii, și ofițerii noștri nu ne zic nici **“mâlc”**...n-am nicio știre, de două săptămâni, de la muiere și de la copii...or mai fi trăind, or mai fi murind...

-Ai și tu dreptate, Cătunene... - așa e...nici eu, nici unul de-aici, de mai bine de două săptămâni, n-am mai primit nicio veste, de la ai noștri...și nici domnii ofițerii nu se ostenesc să mai facă vreun careu, să ne zică și nouă...ce și cum... - aprobă, dus pe gânduri, **“moș”** Pietraru. Nu vezi? Nici măcar voi, nemților, care, slavă Domnului, primeați, din Ghermania voastră, vești din trei în trei zile...să nu mai zic de untul, dulcețurile și **“ciucalata”** aia a voastră, care vă venea, uite-așa, pachete-pachetele,

în lăzi...da' acu'...cu pachete, fără pachete, cu lăzi, fără lăzi...acu'...mâncați cu noi, aici, slană și pită... - zise un brașovean îndesat, de vreo 40-45 de ani, Arghire Toader. -Oare de ce? – își murmură întrebarea Vrej Andrei, un bucovinean melancolic, lung la trup și tras la față (era mitralior, pe un *Potez 64*...) - din cale-afară de smead, de ziceai că-i țigan. De ce, oare, nea Mărine? – insistă bucovineanul.

-Maica Precistă va fi știind, măi omule... - mormăi, făcându-și de lucru printre niște boarfe de lângă patul lui, "*decanul*". Da' de bine, nu-i bine, să știți voi de la mine... - ...toată vânzoleala asta turbată, și de-o parte, și de alta... și la noi, și la nemți... - se îndreptă, din "*spete*", trosnind ca un trunchi de copac vechi - "*moșul*"....

-Așteptam la noi, pote că se trece situația...se trece, ia-ia... - murmură și un alt mecanic neamț, de prin Munții Bavariei, Hans Baum (...auzise, și el, foarte des, la mecanicii români - care tot reparau, de zor, avioanele întoarse, vai de mama lor, după lupte aeriene... - verbul "*a drege*", și, acum, se fălea cu știința lui de românească neaoșă...: "*a trece*"...).

-Se "*trece*" pe dracu, neamțule...nu se "*trece*" ea, situația...am auzit, de la dom' căpitan Calomfirescu, așa, în trecere, cum că rușii amușinează prin Moldova noastră...au ocupat, cică, și Iașul... - scuipă amar și înjură crunt, de Dumnezeu rușilor, un moldovean din Iași, Hulubă Victoraș – mic de statură, dar un voinic și jumătate, de-ți căra Ceahlăul pe umărul drept.

-Se trece, se trece, ascultă tu la păiatul...ia-ia...nu ne lasă Dumnezeu...ia-ia... - îl ogoi neamțul pe ieșean.

-Eu știu, măi frate bavarez...ce-o mai fi făcând și *“Tumnezeu”* ăsta al tău...? - ...dacă ne mai are El grija, după cât de răi și de câini ne-am făcut, de ne ucidem frate cu frate... - se puse pe meditația *“decanul”*.

-Așa-i, moșule, așa-i...prăpădenia pământului, sfârșitul lumii...ce mai...zău că merităm toate pedepsele Lui Dumnezeu, că răi ne-am mai făcut... - se oțărî, amărât, și subțiraticul Ostreață-teuceanul.

Iar *“moș”* Pietraru reveni, apoi, imediat, la frământările zilei...(dar simțea că pică de osteneală și de nesomnul ultimelor două nopți, când reparaseră, toți, toate avioanele...unul cu aripa ciuntită, altul cu aripa jumulită, altul cu carlinga *“rasă”* de gloanțe de mitralieră rusească, altul cu elicea *“dusă”* pe jumătate, din mitralieră americană...motoare arse, prăpădite, înnegrite...):

...Oare ce ni s-o fi pregătind, măi, oameni buni? – că stăm așa, ca o turmă părăsită, la margine de codru cu lupi...? – se întinse *“decanul”* pe pat, melancolic, dar din cale-afară de ostenit, frânt de durerea de șale, care nu-l slăbea de vreo două zile. Să știți că se schimbă vremea, fraților...

-Mda, numai să nu se schimbe și vremurile, și norocul...

- se întinse, cât era de lung, pe pat, și bucovineanul, Vrej.

-Deh, măi țigane, cum va voi Dumnezeu cu noi, așa o să fie... - încheie Marin Pietraru, pe seara de 22 August 1944, discuția din *“șura”* mecanicilor...

V- COMUNICATUL REGAL...

...Ziua de 23 August a trecut așa de repede și așa de apăsătoare, încât, pentru toți, impresia era că se „treziseră” în mijlocul unui coșmar. Atât de tulbure fusese ziua toată, încât nimeni, aproape, nu mai ținea minte ce făcuse, în acea zi. Bindecuvântară, care mai de care, venirea nopții...parcă întunericul îl lăsa, pe fiecare, să sperie că se mai pot ascunde, undeva, măcar câteva clipe, de o realitate care se încrâncena, ostilă împotriva tuturor... - ...și, odată cu noaptea, radiourile, din toate locațiile aerodromului, fură deschise (poate fusese un ordin pe Flotilă, poate nu...dar mai sigur este că „da”) – lumea ascultând, înmărmurită și dusă pe gânduri negre,
Comunicatul:

“ROMÂNI,

În ceasul cel mai greu al istoriei noastre, am socotit în deplină înțelegere cu Poporul Meu, că nu este decât o singură cale pentru salvarea Țării de la o catastrofă totală: ieșirea noastră din alianța cu puterile Axei și imediata încetare a războiului cu Națiunile Unite.

ROMÂNI,

Un nou Guvern de Uniune Națională a fost însărcinat să aducă la îndeplinire voința hotărâtă a

Țării de a încheia pacea cu Națiunile Unite. România a acceptat armistițiul oferit de Uniunea Sovietică, Marea Britanie și Statele Unite ale Americii. Din acest moment încetează lupta și orice act de ostilitate împotriva armatei sovietice, precum și starea de război cu Marea Britanie și Statele Unite. Primiți pe soldații acestor armate cu încredere. Națiunile Unite ne-au garantat independența Țării și neamestecul în treburile noastre interne. Ele au recunoscut nedreptatea dictatului de la Viena, prin care Transilvania ne-a fost răpită.

ROMÂNII,

Poporul nostru înțelege să fie singur stăpân pe soarta sa. Oricine s-ar împotrivi hotărârii noastre liber luate și care nu atinge drepturile nimănui este un dușman al Neamului nostru. Ordon Armatei și chem Poporul să lupte prin orice mijloace și cu orice sacrificii împotriva lui. Toți cetățenii să se strângă în jurul Tronului și al Guvernului pentru salvarea Patriei. Cel care nu va da ascultare Guvernului se opune voinței poporului și este un trădător de Țară.

ROMÂNII,

Dictatura a luat sfârșit și cu ea încetează toate asupririle. Noul Guvern înseamnă începutul unei ere noi în care drepturile și libertățile tuturor cetățenilor Țării sunt garantate și vor fi respectate.

Alături de armatele aliate și cu ajutorul lor, mobilizând toate forțele Națiunii, vom trece hotarele impuse prin actul nedrept de la Viena pentru a elibera pământul Transilvaniei noastre de sub dominația străină.

ROMÂNII,

De curajul cu care ne vom apăra cu armele în mână independența împotriva oricărui atentat la dreptul nostru de a ne hotărî singuri soarta depinde viitorul Țării noastre.

Cu deplină încredere în viitorul Neamului Românesc să pășim hotărâți pe drumul înfăptuirii României de mâine, a unei Românie libere, puternice și fericite.

Mihai de România, regele vostru” (11)

...În toate locurile din țară, d-apoi în locațiile-block-house-urile și în “șura” de pe aeroportul despre care facem vorbire aici, radiourile erau date la maxim și oamenii ascultau cu încodare sumbră acest ticălos **Comunicat**, dat de o lepră, care, din păcate, cocoțată în fruntea unei patrii și a unui popor (străine complet de acea lepră...), putea să ordone sinuciderea, acum, a unei Armate Române, decapitate și dezonorate.

-“... *Din acest moment încetează lupta și orice act de ostilitate împotriva armatei sovietice, precum și starea de război cu Marea Britanie și Statele Unite*”... - murmură colonelul Tudor Dealmare. Trebuie să mă duc imediat și să-i cer scuze lui Calomfirescu. Taurul Apusului a fost ucis prin trădare, Ursul Siberian ne sugrumă, de-acuma, între gheare...pe toți ne sugrumă, fără nicio milă...

*

... **Oberst Hans Ritter von Greim** își lipise tâmpla de pânza difuzorului de la **Telefunken (12)** – și și-o ținu apăsată (până la durere) de lemnul negru al radioului. Era trist, foarte trist și îngândurat...scuturat, parcă, de friguri... – și încrederea sa în lume și-n zei se duse pe

copcă, definitiv. În jurul lui, ofițerii germani fumau nervoși, tăcuți, încruntați...așteptând deznodământul acestei farse sinistre...începute naiba știe când, unde și prin cine, și cu mijlocul la Ialta...probabil...dar numai Dumnezeu știe, cu adevărat, care va fi fost acel „*mijloc*” al năpastei!

...-Bre, fraților, am cacarisit-o...! – rezumă situația „*moș*” Marin Pietraru. Iaca de ce s-au vânzolit, toți, toată ziua, da: ca să fete rahatul ăsta... (și, îndată, porni, spre ceruri, o înjurătură îndesată și aprinsă).

-Acu', nea Marine, cum facem noi cu prietenul nostru neamț, și ce obraz o s-avem față de..., uite, numai și față de prietenii ăștia de lângă noi, care se uită a dojană, acu', în momentul ăsta, înspre noi? - întrebă mecanicul Vrej Andrei.

Dreptu-i că mecanicii nemți, colegii lor de „*șură*”, nu se uitau a dojană, nu se uitau nicicum, spre niciun român din „*șură*”, ci priveau, amărâți, la bocancii lor din picioare. Ascultaseră, toți, cu încordare, **Comunicatul** – și-l și înțeleseseră, în linii mari...Știau (...pesemne, dintr-un instinct de rață baltică sălbatică și fără statornicie, de vreo câțiva ani încoace...din Bavaria, ori de la Hamburg și Lübeck - la Moscova... - ...și, apoi, înapoi!), că, de-acum, bocancii lor o să îndure multe, într-o retragere ticăloasă...

Tecuceanul Ostreață Vasile scuipe cu obidă:

-Ne-am făcut de răsul curcilor, mama lui de rege păcătos și bâlbâit...Măi, Fritzzy, tu ce zici de-așa poznă ce-a dat peste noi?

Fritzzy Stottlemayer se încruntase de multă vreme, ascultând, cu încordare, **Comunicatul**, și acum află, prin

întrebarea lui Ostreață, prilejul de a-și lămuri, în cuvinte, frământarea-i cruntă și îndelungă:

-S-a dus la drac toata mancari...tracilor mei camaraden...

*

...Generalul Șutac șovăi, rușinat și umilit, dar, apoi, neavând încotro, își luă inima în dinți și-i convocă pe toți ofițerii din block-house, se ridică de la birou și zise, mai mult printre dinți, pentru că, și lui, i se încleștase gura, de obidă...dar și de o frică...cum să-i zică? – o frică „*specială*”, cu care nu se mai întâlnise, până atunci (...căci, abia acum, cădea peste umerii săi excesiv de eleganți și firavi, o răspundere uriașă, necunoscută și grețoasă...de care ar fi vrut, din toată inima, să-l fi scutit Dumnezeu...):

-Domnilor ofițeri, noi suntem oameni, și știm că acest **Comunicat** se preface a nu ști nimic despre omenia din noi...Dar, din păcate, mai suntem și ofițeri...și aici lucrurile sunt grave, pentru că ofițerul este un cavaler cu onoare, înainte de toate...nu-i așa...

Tuși stingherit. Își amintea că, în aceeași zi, într-un cerc ofițeresc, afirmase, cumva, altceva („...*ascultarea ordinelor superiorilor este cheia oricărui război*”)....Apoi continuă, puțin stingherit, cu privirea laterală...și încercă s-o dreagă, adică să împace și capra, și varza, și lupul...să-l împace pe generalul Șutac de acum câteva ore, cu generalul Șutac din prezentul urgenței liminare, pus în fața unei situații cât se poate de grave și de concrete:

-...Mareșalul nostru a fost atras în capcană, la Palat, și a fost arestat (**13**). Am primit, prin telegraf, ordin de la Cartierul General, să-i arestăm pe toți camarazii

germani...Ofițerul este cavaler, numai până unde îi permit ordinele superiorilor săi...în cazul nostru, regele preluând conducerea nu numai a guvernului și țării, ci, implicit, și a Armatei Române...ordinele venite de la rege și semnate de rege trebuie ascultate, împotriva conștiinței noastre, împotriva spiritului nostru cavaleresc și camaraderesc...

Se opri. Deja simțea că toată fierea i se revărsase sub limbă. Uitase și de sciatică, și de tot...Se auziră, în micul birou, oftaturi adânci și repetate.

-Deci, înțeleg că pornim, chiar acum, spre aripa germană a aeroportului, și-i areștăm pe ofițerii de acolo, nu? – se foi, zelos nevoie mare, colonelul Georgescu.

Ceilalți ofițeri din cameră îl priviră ca pe o cometă răsărită, nu se știe prin ce fenomene astralo-cosmice, în mijlocul lor. Ochii ofițerilor (afară de ai colonelului Georgescu, firește...) străluceau, gravi și aproape amenințători.

-Domnule colonel Dealmare Tudor, se adresă generalul Șutac, în mod oficial și rece... – te rog mult să rămâi. Ceilalți, domnilor, pentru moment, cel puțin, sunteți liberi!

Ofițerii români, târșâind cizmele, de parcă erau „trupă”, iar nu eșalon de elită al Armatei Române, se furișară pe ușă afară, gânditori și cu fețele umbrite...

-Tudore – începu generalul Șutac, abrupt – te rog să-i înștiințezi tu, pe camarazii nemți, de ordinul primit prin telegraf. Ia-l și pe Calomfirescu. Vezi, sărmana „fecioară” a Flotilei X, Lixandru al nostru, nu abera, ci presimțea, la modul extrasenzorial... – încercă să glumească, dar amărăciunea nu-i permise mai mult decât

spusese... - și, atunci, își îngroșă glasul, pentru un ultim ordin, o frază de încheiere:

-Deci, colonele Tudor, am încredere în dumneata. De cum îi înștiințezi pe camarazii germani, vii și-mi comunică reacția lor. Apoi, imediat, ne pregătim să-i arestăm...să se predea...să ne predea armamentul din dotare...camioane...avioane...știi dumneata... – se înecă generalul, cu aceeași fiere păcătoasă, de sub limbă.

-Domnule general, vă rog frumos să trimiteți pe altcineva...eu nu pot îndeplini un astfel de ordin...conștiința mea de ofițer și de cavalier...

-Lasă, Tudore, că-ți împaci tu conștiința...! – voi să i-o taie, scurt și eficient, generalul Șutac.

Colonelul Tudor Dealmare îl privea țintă, obositor, înfricoșător de fix (...dacă privirea lui ar fi fost de oțel, l-ar fi străpuns de moarte, de mult, pe general...)...apoi, după câteva secunde, zise, insistând, cu ochi de jar, scormonindu-l dureros pe general:

-Deci, domnule general, să înțeleg că-mi dați voie să acționez conform conștiinței mele de ofițer și cavalier...?

-Tudore – o luă generalul, prietenește... – eu am încredere în tine...

-Nu, domnule general, problema se pune, în acest moment de cumpănă, în mod tranșant: **da** sau **nu**! Îi dați voie conștiinței și purtătorului ei, colonelul și cavalerul Tudor Dealmare, să-și spună cuvântul, cu voce tare?

Generalul nu știa cum să se lepede mai degrabă de misiunea lui atât de penibilă...să arunce răspunderea, cât de repede, pe alți umeri decât ai săi (...umeri învățați mai curând să se unduiască în ritm de vals, decât să poarte stânca vreunei responsabilități capitale...):

-Bine, bine, dar du-te odată! S-or fi plictisit și nemții ăia, să aștepte atâta să fie arestați...!

-Să trăiți, domnule general, am înțeles! – salută, scurt, colonelul Tudor Dealmare. Se întoarce, scurt, pe călcâie, și ieși pe ușă, în pas cadențat.

VI- „TRĂDAREA”

...Colonelul Tudor Dealmare și căpitanul Alexandru Calomfirescu (...de fapt, până acum, acesta din urmă tăcuse, încruntat de vise sumbre...), în picioare, vorbeau cu ofițerii aviatori germani, care, sub lumina candelabrului lor, din sala de „*ședințe*” (biroul comandantului lor...), stăteau, tot în picioare, și ei, strânși într-un cerc vast... - muți și livizi...Colonelul Tudor tocmai zicea (toată discuția se va duce, firește, în limba germană...):

-Domnilor, am împărțit, zi de zi, timp de aproape patru ani, primejdiile de moarte ale unui război cumplit... – ...am stat, umăr lângă umăr, români și germani, în aceeași parte a luptei, a frontului luptei: am luptat, fiecare cu putința și știința lui, împotriva unui dușman, la fel de cumplit și hidos, ca și războiul: bolșevismul sovietic stalinist. Regele nostru a dat un **Comunicat către români**, pe care Măria Sa îl consideră, probabil, binevenit și binefăcător, pentru poporul român...

...Ofițerii germani priveau în lături, stingheriți de amănuntele pestilențiale...**Comunicatul** trădării...parcă erau studenți mediciniști, la morgă, obligați să privească viscerele putrede ale cadavrului suit, de un profesor, pe masa de disecții...

-...Domnilor camarazi germani, aproape patru ani, zi de zi, am împărțit și necazurile frontului, și durerea morții fraților noștri, germani și români, români și germani -

EGAL! – durerea pentru camarazii noștri, care au căzut la datorie, în lupta contra bolșevicilor și a bolșevismului criminal al generalisimului Stalin...împreună le-am adus eroilor noștri căzuți – germani și români, români și germani, **EGAL!** - ... le-am adus omagiul nostru pios, prin plânsul inimii noastre...care nu mai era nici românească, nici germană, ci era inimă de cavaleri și inimă de frați. Acestor camarazi și frați, eroilor noștri comuni, în lupta contra bolșevicilor și bolșevismului, la mormintele lor sărace (...celor care le aveau...), le-am închinat florile învierii și nădejzii, sub drapelele în bernă...

Se opri, să-și tragă sufletul, dar și ca să scruteze fețele ofițerilor germani...care nu știau ce să creadă, despre acest discurs bizar...și așteptau, sumbri. Colonelul Tudor Dealmare urmă:

-...Împreună, ofițeri și cavaleri, români și germani, germani și români - am îndurat și rușinea înfrângerii și pe aceea a retragerii, din cauza trădărilor multiple, și din partea unor generali ai noștri, și din partea unor generali ai dumneavoastră. Regele nostru a trecut, cu nepăsare, peste cavalerismul și peste onoarea noastră de cavaleri și ofițeri, totodată, regele nostru ne cere, nouă, ofițerilor români, să uităm de orice frăție și de orișice cavalerism...de orișice sacrificiu eroic! – ...regele actual al României îmi cere, mie, colonelului Tudor Dealmare, prin ordin scris, să-mi arestez frații cavaleri...să-mi arestez camarazii însângeați, să-i arestez pe frații mei buni, de lângă umerii mei...

Ofițerii germani începuseră, unul câte unul, să-și ridice ochii, să-l privească încordat, dureros de încordat... -

...cu maximă atenție, drept în ochi îl priveau, pe colonelul român din fața lor.

-...Dar eu, ofițerul și cavalerul Tudor Dealmare, dezaprob, vehement, concepția regelui actual al României, și consider că acest rege, dacă l-ar fi avut lângă el, ca sfătuitor, pe străunchiul său, Carol I de Hohenzollern-Siegmaringen (un evreu, da, dar un evreu cu simțul onoarei...), altfel ar fi stat lucrurile, altfel aș fi stat eu, acum, în fața fraților mei, cavalerii germani! Ultimul gând al străunchiului actualului rege al României, acel Carol I, mort de inimă rea, pe 27 Septembrie 1914, pentru că miniștrii și Parlamentul României aleseseră să lupte în contra Prusiei lui natale - ...ultimul lui gând a fost scris astfel: *“Iubitului meu popor, pentru care inima mea a bătut neîncetat și care a avut deplina încredere în mine, zi și noapte m-am gândit la fericirea României, călăuzit fiind de deviza <<Total pentru țară, nimic pentru mine>> - Românie care a ajuns acum să ocupe o poziție vrednică între statele Europei”*. Din păcate, prin **Comunicatul** dat, în noaptea aceasta fatală, de strănepotul său, actualul rege – România devine, în ochii întregii lumi, **o țară nevrednică**, o țară care-și înjunghie frații și camarazii, pe la spate! Eu, ofițerul și cavalerul Tudor Dealmare, din Flotila X Română, îmi cer scuze, pentru trădarea acestui rege actual al României...

Ofițerii germani înghețaseră de emoție...Căpitanului Alexandru Calomfirescu îi curgeau, fără să vrea, lacrimi de bucurie mândră, pe amândoi obrajii săi de strănepot al unor mari războinici și boieri voievodali...acum, din păcate – doar umbre, dar umbre luminoase și cu fruntea sus, în veșnicie...

...Îmi cer scuze, în numele unei întregi țări și în numele unei întregi istorii voievodale, cu adevărat valahe! - ...țară care are de gând, împotriva regelui său trădător, să-și păstreze demnitatea, onoarea, cavalerismul răzășesc, boieresc și voievodal, în fața tuturor neamurilor Pământului...da, această țară căreia eu, colonelul Tudor Dealmare, în această noapte îngrozitoare, îi devin purtător de cuvânt, chiar și cu riscul de a fi împușcat, la zid, ca trădător...această țară voiește ca, în fața tuturor neamurilor Pământului, să continue a sta cu fruntea sus, cu demnitate și onoare voievodale!

...Spontan, ofițerii germani aplaudară...

-Deci, domnilor camarazi și cavaleri, este pentru prima oară în viața lui când ofițerul și cavalerul Tudor Dealmare refuză să execute un ordin! Este pentru prima oară în viața colonelului Tudor Dealmare când acesta refuză un ordin dat de superiorii săi, pentru că un ofițer este, în primul rând, un cavaler, iar nu o mașinărie, nu un automat...iar un cavaler acționează conform conștiinței sale, iar nu conform unor ordine nelegiuite și ticăloase! Atâta timp cât ordinul superiorilor săi și conștiința cavalerului-ofițer în cauză intră în consonanță și-n rezonanță, totul e bine și armonios! – dar când conștiința, acest sâmbure de dumnezeire din noi, intră în conflict cu ordinul superiorilor ierarhico-birocrațici, fie ordinul acesta și regal! - ofițerul și cavalerul Tudor Dealmare alege moartea, în locul dezonoarei...!

Aviatorii germani încă nu spuneau nimic, dar ochii lor, aprinși, spuneau tot ceea ce gurile lor, încleștate de emoție, găseau de prisos să rostească...

Căpitanul Calomfirescu Alexandru se aplecă la urechea colonelului Dealmare:

-M-ați făcut să fiu, iarăși, mândru de mine și de strămoșii mei...boierii și voievozii neamului meu...vă mulțumesc, domnule colonel, și puteți, din clipa asta, să-mi cereți și viața...cu bucurie v-o dau!

Colonelul Tudor mișcă din buze, ceva...dar renunță.

-Domnilor camarazi și cavaleri germani, ați înțeles, probabil, că mie, colonelului și cavalerului Tudor Dealmare, îmi este imposibil să vă arestez. Am o singură rugămintă către domniile voastre: până la Jimbolia, adică până la granița cu Serbia, vă rog să-mi încredințați, cu inimă încrezătoare și generoasă, de frați cavaleri, săbiile domniilor voastre. Acolo, la graniță, aveți cuvântul de onoare al ofițerului și cavalerului Tudor Dealmare că vi le voi înapoia și veți fi, astfel, liberi și demni, fără nicio pată pe conștiință, cu sufletul vostru eroic neîntinat de vreo rușine, înfrângere sau dezonoare...

Pentru prima oară, un ofițer german luă cuvântul. Era însuși **Oberst-ul Hans Ritter von Greim** (...care, în discursul său, fără să vrea, preluă, încă de la început, expresiile, de înaltă și cavaleriească mistică, ale colonelului român...):

-Domnilor, sunt convins că, tot ce voi spune aici, va fi rostit în consonanță și-n armonie cu sufletele cavalerilor germani, din această încăpere – și că tot ce spun acum, scurt și cu mâna la inimă, este rostit în numele tuturor ofițerilor germani, aflați în această cameră! Avem deplină încredere, în cuvântul de ofițer și de cavalier al colonelului Tudor Dealmare! Pofțiți sabia mea, domnule colonel și cavalier, Tudor Dealmare! – v-o las în păstrare, sabia aceasta a mea, cu deplină liniște sufletească și demnitate neștirbită, ca și cum n-ar înceta, o clipă măcar, să stea în onorabila teacă, de la centura mea! La fel vor

face, pe rând, toți ofițerii și cavalerii germani, din încăperea de față!

Și **Oberst-ul Hans Ritter von Greim** îi înmână colonelului român, primul, cu o scurtă plecăciune respectuoasă și recunoscătoare, **sabia sa de ofițer și cavaler...**

*

-...Ce-ai făcut, ce-ai făcut, colonele? - ...cum zici tu..."**dragule**"...nenorocitul...domnule colonel Dealmare Tudor, ce-ai făcut, ce mi-ai făcut, omule! – îl întâmpină, bâlbâindu-se cumplit, aproape bocind de groază, generalul Șutac, pe ofițerul său, colonelul Tudor Dealmare (...și groaza asta îi era scrisă, zdravăn și apăsător, pe fața-i descompusă, lividă...). Generalului Șutac i se pleoștise de tot vestita lui mustăcioară grizonată, răsucită (cândva...) la vârful în sus, „**de Don Juan cărunț**”...

Căpitanul Alexandru Calomfirescu primise ordin, de la colonelul Dealmare, cât pregătește el mașinile, în vederea plecării spre graniță (...de fapt, concomitent, voia să pregătească și „**terenul uluirii și paraliziei de acțiune a generalului căcăcios**”...îi șoptise el, tainic și mustăcind, căpitanului...), și cât va dura toată „**turavura**” care va preceda (...”**știe el**”...) îmbarcarea („**înmașinarea**” – surâsese, palid, colonelul Tudor...) germanilor... - ...el, Calomfirescu, să-i relateze generalului Șutac, foarte succint, întrevederea lor cu germanii, la block-house-ul acestora. Atât – fără niciun fel de comentarii.

-Am făcut exact ceea ce am avut onoarea de a vă zice că voi face: mi-am ascultat conștiința... – murmură, acum

cu gândul în altă parte, foarte departe, colonelul Dealmare. Eu nu sunt de acord, și nu voi fi până la moartea mea...aia, care o să vină, pentru mine, atât de curând...nu sunt de acord, cu ceea ce constituie crezul dumneavoastră...!-ați expus în birou, azi: „**Împotriva conștiinței noastre, împotriva spiritului nostru cavaleresc și camaraderesc**”...! Nu, domnule general, ofițerul este și cavaler **tocmai** pentru că **ascultă de conștiință**, de **spiritul său cavaleresc și camaraderesc**, în primul rând! Adică, de Dumnezeu! Și fără pă sare, față de marea, inutila iluzie a morții...!

-Curtea Marțială te mănâncă, Tudore! – ...aproape urlă de spaimă generalul Șutac, atât de bonom la mesele festive și atât de firav la răspundere...

-Permiteți, domnule general, să mă predau Curții Marțiale, singur, **după** ce-mi termin misiunea! – spuse colonelul Dealmare, aproape strigând, ca să-l paralizeze și mai bine pe general.

-Ce...ce...ce misiune...care misiune...ai avut una și ți-ai bătut joc de...

Mașinile soseau, cu farurile aprinse - curgeau, parcă, una după alta, în curtea largă a aerodromului. Era o adunătură foarte pestriță de gioarse cârpite: două automobile Ford, patru camioane Ford V8 4x4 (**14**), două GAZ-uri și două semișenilatele **SdKfz 250**. În total, zece mașini...

Colonelul Tudor Dealmare afirmase că nu e corect ca mecanicii germani să rămână la Flotila X, pentru a repara avioane, ce urmau, poate chiar din noaptea aceea, să tragă în frații lor nemți...și că, deci, să fie îmbarcați, și mecanicii germani, laolaltă cu ofițerii lor, pentru plecarea spre graniță. Așa se și făcea, acum: ordinele

colonelului Dealmare erau ascultate cu sfințenie, de parcă nici n-ar fi fost de față și un **general** al Armatei Române...**însuși generalul Flotei X!**

Ofițeri, „*trupă*”, mecanici, români și nemți, deopotrivă, fără să mai țină cont de grad, rang sau neam – toți se strânseseră, ciotcă, în jurul celor doi „*disputanți*” (generalul exasperat de groaza față de...”*ordinele regale*” și colonelul răzvrătit, pentru **onoare** și **conștiință**...) – și, toți, fără nicio excepție (...nici măcar tipicarul obtuz și veleitarul și „*zelosul*” lingău, colonelul Georgescu, nu făcea notă total discordantă, ci se integra, șovăitor și laș, firește, acestui „*curent de înfiorare*” – ...,”*înfiorare*” născută, de fapt, ca fruct al unei admirații cu totul aparte – cvasi-generale și mute...), îl priveau pe ofițerul și cavalerul Tudor Dealmare, ca pe-un dinozaur, ieșit la lumina feerică, dintre bezne...ca pe a nu știu câta minune a lumii...”*girafa cu aripi de pajură și avânt de Făt Frumos*”...!

Ba, unul dintre mecanicii români, Vrej Andrei, bucovineanul (care tocmai primise vizita unui văr de-al lui, ofițer de tancuri, în Unitatea Y, care se retrăgea, cu groaza în suflet, din fața puhoiului și năboiului de ruși, din Moldova, ruși care **nu recunoșteau niciun armistițiu**, în acea noapte de coșmar și de sânge nevinovat - sânge vândut „*aliților*” pe vreo două tinichele „*muscălești*”, de atârnat în piept proștilor și vânzătorilor de țară...), rosti, admirativ, dar mândros și jumătate scrâșnit, jumătate bocit:

-Bravo, dom' colonel...parcă mi s-a mai sărat oleacă sufletul...mama lor de regi trădători! Maică, măicuța mea...ce mai făcură muscalii cu-ai mei, toată noaptea asta...!

Aflase, bietul, ceea ce cartea de Istorie nu va consemna nici mai târziu...și anume că sovieticii se răzbnuseră, în năvălirea lor de hoarde barbare, pe bucovineni (...și, deci, și pe cei din familia lui...), pentru că-i socoteau „**pactizanți cu inamicul criminal**”, cu germanii, adică (...e drept că, din moment ce fuseseră atâta amar de vreme, sub ocupație austro-ungară, bucovinenii, în răstimpul dintre două bombardamente sovietice, mai schimbaseră câteva vorbe, **pe nemțește**, cu ostașii germani de la tunuri și de la tancuri – ostași germani care dăruiau copiilor de valahi bucovineni nu doar **ciocolata de rație**, ci și **toată mâncarea care rămânea de la cazane**...și, slavă Domnului, că rămânea destulă, cât pentru foamea tuturor copiilor de valahi!)...și, în noaptea de 23 spre 24 August 1944, mitraliaseră și incendiaseră zeci de sate bucovinene...asasinând până și copiii din burta mamei...erau înregistrate, în registrele secrete ale Armatei Române, din acele zile apocaliptice (...dar, se pare, înregistrarea se făcuse în mare, teribilă grabă – în mod insuficient și inexact!), cel puțin 6.000 de victime masacrate... Dar bătrânii noștri (...care, azi, din păcate, nu mai pot sta ca martori pentru martiri...) vorbesc de cel puțin de două ori mai multe victime (deci, cca 12.000 de morți!).

Nu le mai știm, azi, nici mormintele, ca, măcar, să-i pomenim și să-i luminăm cu luminarea cerii albinelor soarelui, veșnic înviator...căci au fost măcelăriți cu tot cu familii - copii, tați, mame și bunici, amestecați, claie peste grămadă, în gropi comune, săpate la repezeală...cu var mult deasupra...și cu scuipați „**muscălești**”, drept cruci...!!!

Nu mai vorbim de cei arestați, torturați și deportați în Siberia...numărul lor întrece orîșice imaginație...!

...Așa se face că mecanicul bucovinean, Vrej Andrei, nu se putuse abține să vorbească, obidit, și chiar să înjure, exasperat, de față cu mai-marii lui...lăudându-l pe „*vînzătorul de rege*”... colonelul-cavaler Tudor Dealmare...

...Pe colonelul Tudor Dealmare nu-l impresiona, însă, se vede treaba, nimic din ce-l înconjura, în acele clipe... Foarte calm, teribil de calm, vorbi din nou:

-Vă stau la dispoziție, cu împușcatul, când mă întorc! – continuă să grăiască, puțin sacadat și strigat, colonelul. Și întoarse capul, pentru a da ordin:

-Domnule căpitan Calomfirescu Alexandru, vii cu mine în mașină! Ordin!

-Să trăiți! – bătu din călcâie „*fecioara*” pitiacă, Lixandru-visătorul....căruia ultimul vis mare, cel cu Hristosul, infinit răbdător, în așteptarea trezirii omeniei din oameni – **abia acum i se lămurea deplin...**

-Ordin să-l iei cu tine, de fapt, cu noi - și pe mecanicul Pietraru Marin...poate se strică ceva la vreo mașină...și mai ia și doi ostași, că nu se știe, în noaptea asta blestemată, cu cine ne-om mai întâlni! – rosti, strigat și repezit, colonelul Tudor Dealmare...pe când generalul Șutac, „*binevoitorul și atotînțelegătorul*” nu reușea să termine de închis gura...Iar îl apucase sciatica...dar asta, cam peste tot...până și-n gură!

Întorcându-se, din mașină, colonelul Dealmare îi zise îngrozitului (și paralizatului de spaimă...) general (...care era atît de zăpăcît de groază, încât nici nu-i trecea prin minte că l-ar fi putut aresta, acolo, pe loc, pe colonelul cel care, acum, dădea ordine în locul lui...dar se punea și

problema: cine ar fi vrut, sau cutezat, să-l aresteze, acum, în aceste împrejurări atât de tulburi, pe ofițerul și cavalerul Tudor Dealmare?!):

-Deci, domnule general, vă rog să mă așteptați, pentru împușcare...Mă întorc negreșit! Mi-am scris singur o învoire de douăzecișipatru de ceasuri...să fie de rezervă...mai un cauciuc spart, mai un bombardament...pe undeva...de cineva...

VII-EPILOG

...Colonelul Tudor Dealmare se dădu jos din mașină. Ajunseseră la Jimbolia – cel mai important punct de graniță cu Serbia.

-Căpitane Alexandru Calomfirescu, te rog să m-ajuti să înapoiez săbiile domnilor ofițeri și cavaleri germani...că avioanele domniilor lor...asta, chiar nu pot!

-Să trăiți, am înțeles! – se formaliză, cu grăbire și cu ochii arzând de emoție, căpitanul Alexandru Calomfirescu.

Și, imediat, începu recunoașterea și înmânarea săbiilor, către ofițerii germani, coborâți, și ei, din mașini.

Oberst-ul Hans Ritter von Greim se apropie de colonelul Tudor Dealmare și-l salută, în germană, cu glasul tremurând de emoție:

-Domnule colonel, întreg corpul ofițeresc german al Flotilei X își exprimă, prin mine, nețărmurita recunoștință admirativă, față de domnia voastră și față de cavalerismul inegalabil...

-Domnule colonel și cavaler **Oberst Hans Ritter von Greim**, vă rog mult să nu vă formalizați...nu e nevoie...! – spuse, tărăgănat și melancolic, colonelul Tudor. Eu, acum, mă duc să mă supun deciziei și rigorilor deciziei Curții Marțiale Românești, de la Flotila X...

Oberst-ului Hans Ritter von Greim încremenii, în reverența lui...cu greu, ca ridicat de macarale, își reveni la poziția verticală. Dar tăcu, intimidat de dovada

supremului cavalerism al acestui valah, cu totul ieșit din rânduri, din orișice ordine...

...Colonelul Tudor Dealmare se opri, câteva clipe, cu ochii în zarea dimineții de 24 August 1944...apoi se urcă, dintr-un salt (parcă zvârlindu-și de pe el tone de gânduri...), în mașină... - ...dar, imediat, coborî, iar, cu un picior, din mașină, adresându-se, cu o voce moale (...aproape de nerecunoscut, teribil de bizară, la acest om energetic...), **Oberst-ului Hans Ritter von Greim:**

-...Un lucru v-aș ruga, domnule colonel...

-Orișice, cavalerie! Și viața! – aproape strigă admirativul colonel german.

-O, nu, viața...nu viața! Vedeți cât preț pun eu pe viață, când mă duc, aproape râzând, să fiu împușcat de plutonul de execuție, alcătuit de o curte marțială regală...Ceva mult mai important v-aș ruga...

-Orișice, v-am spus... – se nedumeri, ba chiar se neliniști puțin, **Oberst-ului Hans Ritter von Greim.**

-...Știți, domnule colonel, când se va termina războiul și se vor începe judecățile...firește, nedrepte, ca toate judecățile oamenilor...și, mai cu seamă, după un măcel mondializat, în care toți au fost vinovați, mai mult ori mai puțin...vă rog să fiți printre cei care să dea mărturie că Țara asta a Valahilor și valahii înșiși - n-au fost nici neoameni, și nici ticăloși și trădători, față de cuvântul dat, față de cavalerism și demnitate...Eu voi muri, în fața plutonului de execuție, peste câteva ceasuri...sub acuzarea de trădare de țară...dar dumneavoastră, cavalerii germani, știți care este adevărul cel adevărat...**și vă rog să-l și mărturișiți!**

*

...Mașinile se întorceau de la graniță, de la Jimbolia, spre sediul Flotilei X, cum fusese angajamentul solemn al colonelului Tudor, față de generalul Șutac... Cu șase dintre mașini (cu camioanele Ford V8 4x4 și cu cele două GAZ-uri), ofițerii și mecanicii nemți plecaseră peste graniță (cam înghesuiți, e drept...). Acum, în spatele automobilului Ford-„*călăuză*” (în care, de la început, merseseră, ca „*deschizători de drumuri*”, colonelul Tudor Dealmare, căpitanul Alexandru Calomfirescu și mecanicul Marin Pietraru), nu mai erau decât trei mașini, cu șoferii lor aferenți (excepție făcea penultima, care-i luase și pe cei doi ostași români – „*de gardă*”...).

...În automobilul Ford din față, căpitanul Alexandru Calomfirescu îi povestea (înfiorat de reactualizarea viziunii, ca posedat de visul său fierbinte...) colonelului Dealmare (care conducea el însuși automobilul - impasibil, chiar surâzător...) – neținând cont că, pe bancheta din spate, asculta mecanicul cel bătrân, Marin Pietraru.:

-...Așa i-a zis mamei, în visul meu, El, Răstignitul: „*Văd că nu ați fost pregătiți să mă primiți, și nici pe oamenii ăștia din jurul meu nu puteți să-i ajutați...Acum plec...poate veți fi pregătiți altădată...voi mai veni...mereu voi veni la voi, până veți fi, în sfârșit, pregătiți de sărbătoare, și nu-L veți mai boci pe Cel Veșnic, pe Pururi Înviatul...*”

Colonelul, care tocmai se pregătea, și el, de Răstignire...

- dădu aprobator, din cap...și, deodată:

-Lixandre, iaca, era să uit: iartă-mă, dragă, pentru că am fost ieri, pentru două ceasuri, Toma Necredinciosul...față

de tine și viziunile tale. Mă duc, azi, să mă întâlnesc cu El...și nu voiam să plec, așa, fără să-mi despovărez sufletul, de vina față de tine, cum și de vina necredinței, în **semnele Lui cele apocaliptice...**

...Pe bancheta din spate a automobilului, mecanicul Marin Pietraru, om simplu și timid, în firea lui... - tăcea și asculta ce vorbeau cei doi ofițeri, din față: pe obrajii lui, plini de riduri și șanțuri ale bătrâneții (îmbătrânise, mai cu seamă, în ultimele ceasuri...), ca două câmpuri răscolite și minate... - i se scurgeau, încet, fără nicio grabă și, parcă, oboseite, de dureri și umilințe străvechi, două lacrimi. Lacrimi prelungi, parcă nesfârșite...

SFÂRȘIT

NOTE

1-,*La sfârșitul anului 1939, în momentul în care cel de-Al Doilea Război Mondial era deja în desfășurare, aviația militară română avea 276 de avioane de luptă: 82 de avioane de recunoaștere și observație (I.A.R. 37, I.A.R. 38, I.A.R. 39); 121 de avioane de vânătoare (P.Z.L. 11, Heinkel 112 și Hurricane), 34 de avioane de bombardament ușor (Potez 64 și Bristol-Blenheim) și 18 hidroavioane (Savoia).*

În anul 1940, pe tipuri, avioanele aviației militare erau I.A.R. 37, I.A.R. 38, I.A.R. 39 (pentru observație), Hurricane, P.Z.L. 24, Heinkel 112, I.A.R. 80 și Messerschmitt Bf 109 (pentru vânătoare), Karas, Savoia 79 (pentru bombardament), Cant și Savoia 69 (pentru hidroaviația de informație), Savoia 65 (pentru hidroaviația de bombardament-torpiloare), Fleet 10 G, Fiessler-Storck și S.E.T. (pentru legătură), Junkers 52 (pentru transport) și R.D.W. (pentru aviația sanitară). În decurs de aproximativ un an, numărul avioanelor Forțelor Aeriene Regale Române a crescut de 5,5 ori. Creșterea numerică a însemnat pentru aviația română și intrarea în dotare a 15 tipuri noi de avioane, fapt care a dus la mărirea tipurilor de bază de la 11 la 23. În general, această creștere a însemnat și o creștere calitativă, aviația română ajungând să dispună de categorii de aviație comparabile cu cele ale altor state” – cf. Dotarea armatei române în al Doilea Război Mondial, în Historia.ro.

2- Avionul german Messerschmitt 262 este primul avion cu reacție, care a intrat în luptă – cf. www.historia.ro.

3-“*Prin trădarea de la Iași, de la 20 august 1944, frontul româno-german din Moldova a căzut fulgerător, zădărnicipându-se și organizarea unei rezistențe pe linii de fortificații. La 23 august 1944, ora 13.00, trupele sovietice, aflate în marș prin Moldova,*

deoarece nu au întâmpinat nici o rezistență, se aflau la 60 km de Focșani, iar la ora 18.00, avangărzile sovietice au ajuns la linia de fortificații (...). La ora 22.00, în ziua de 23 august, prin Comunicatul Regelui Mihai, s-a ordonat încetarea focului între trupele române și cele sovietice, dar, pentru că armistițiul cu sovieticii nu era semnat, rușii au continuat să captureze militarii români. Așa au luat drumul Siberiei circa 175.000 de militari români, 40.000 dintre aceștia au fost internați în lagărul de la Bălți din Basarabia, unde au murit de foame sau de frig, de boli - sau au fost executați, de comisari basarabeni, din Armata sovietică, între ei numărându-se și maiorul Alexandru Bârlădeanu” – cf. 23 August 1944 - Salvarea României sau trădare națională? (Historia.ro).

4-“Dar orice trădare se plătește scump, iar prețul trădării a venit destul de repede. Primii care l-au simțit au fost generalii M. Racoviță și Gh. Mihail, primul ajunsese ministru de război, iar al doilea - șef al Marelui Stat Major și ambii făcusera parte din comitetul militar, care răspundea de implementarea deschiderii "Porții Iașilor".

Către începutul lunii septembrie 1944, s-au intensificat presiunile comandamentelor sovietice de subordonare a Armatei române, iar începând cu ziua de 7 septembrie, Armata româna a intrat în subordinea Armatei sovietice, fiind împărțită la diferite grupuri de armate sovietice, iar Marinei române i-au fost debarcate echipajele la 3 septembrie și înlocuite cu echipaje sovietice. Astfel, atribuțiile celor doi militari au fost serios știrbite. Răsplata trădării continuă. După război, atât generalul Racoviță, cât și generalul Aldea, sunt întemnițați, primul la închisoarea din Sighet, unde moare în 1954, iar al doilea în închisoarea din Aiud <<unde moare în 1949>>” – sursă ibidem.

5- Sursă ibidem.

6- Calomfireștii, "*neam de buni luptători, ajunși boieri din țărani și căpitani de oști*" - scrie un urmaș al lor, Bucur Calomfirescu,

ofițer în al doilea război mondial, în *Memoriile* sale (Ed. Vitruviu, 2010). Se pare că, deja pe la 1200, acești luptători au început să primească, în schimbul faptelor lor de arme, moșii de la domnitorii valahi și de la regii unguri. Despre luptele lor cu turcii și cumanii, autorul a aflat și din "*Balada lui Radu Calomfirescu*", culeasă de Vasile Alecsandri, dar și din amintirile lui Filip Haiducul, un bătrân singuratic, de 120 de ani, din Munții Mehedinților.

7- Principalele firme producătoare de sisteme radar (ele au fost cu mult mai multe, dar de mai mica importanță), componente și echipamente specifice, erau:

-**GEMA** –Ges. fur Elektroakustische u. Mechanische Apparate, cu fabrica la Berlin-Kopenick, aveau în fabricație și dezvoltare radarele tip: Freya, Seetakt, Jagdschloss;

-**LORENTZ AG** –cu fabrica la Stuttgart, fabricând radare aeropurtate, din gama Lichtenstein;

-**TELEFUNKEN** – în fabricile de la Ulm, Bremen și Berlin, fabricând radare tip: Wurzburg, Wurzburg-Riese, console radar și alte componente electrice, mecanice și electronice.

-**SIEMENS&HALSKE AG** –în fabricile din Berlin și Munich, realizând radare (Wasserman I/II/III), componente electrice și electronice, destinate acestora;

-**AEG**, fabrica echipamente radio speciale și antene radar, ocupându-se, cel mai probabil, de implementarea sistemelor pe submarinele Kriegsmarine.

8- Oberstleutnant - echivalentul locotenent-colonelului, din Armata Română. **Oberst** – colonel. **Hauptmann** – căpitan – cf. *Forum - Asociația Tradiția Militară, Grade militare diverse IIRM, de Agent Griff*, 31 Aug 2010.

9-“În dimineața zilei de 23 august 1944, Antonescu aștepta răspunsul de la Stockholm, pentru a semna armistițiul cu URSS. În așteptarea răspunsului, el a cerut scrisori de la Maniu și Brătianu, pentru susținerea armistițiului. Între timp, de la Stockholm a sosit la Ministerul Afacerilor Externe acceptarea sovietică, la propunerile românești de armistițiu. Telegrama, în loc să-i fie înmănată lui Antonescu - Grigore Niculescu-Buzești,

participant la conjurație, o înmânează Regelui. În situația dată, Regele, fără să vorbească despre telegramă și implicat în complot, alături de comuniști, le comunică, lui Maniu și Brătianu, că va intra în acțiune și va face singur armistițiul, fiind sătul de tutela lui Antonescu. Deși Mareșalul Antonescu nu a primit telegrama așteptată, a mers, totuși, la Palat, și acolo... a fost arestat. Că Antonescu era hotărât să încheie armistițiul cu URSS rezultă și din faptul că, în seara de 22 august, l-a convocat pe ministrul german la București, Clodius, și, în prezența generalului Pantazi, ministrul de război, i-a adus la cunoștință că România a cerut armistițiul.

*Armistițiul sovietic cu România era o necesitate și pentru Rusia. Pozițiile întărite româno-germane din Moldova, care au rezistat la numeroase atacuri sovietice (începând cu 17 aprilie 1944) și pe care trupele se aflau și la data de 20 august, ca și existența, în spatele frontului, la nici 200 km a unui aliniament puternic fortificat - linia Focșani-Nămoloasa-Galați - prezenta pericolul transformării României într-un teatru de război. De aceea, toți factorii interesați în destinul României, inclusiv Rusia, căreia o rezistență pe linia de fortificații i-ar fi afectat interesele în Balcani, au considerat ca necesară ieșirea țării din război, prin încheierea unui armistițiu” – sursă **Historia.ro**.*

10- Semnificativ pentru prestigiul de care se bucura, la Moscova, Mareșalul Antonescu - este și răspunsul dat de Molotov, lui Lucrețiu Pătrășcanu, la 12 septembrie 1944, prezent la Moscova, cu delegația română “*regală*”, pentru semnarea armistițiului. Când Pătrășcanu a întrebat de ce condițiile de armistițiu impuse de către URSS României sunt mai grele decât cele oferite lui Antonescu, Molotov i-a răspuns: “**ANTONESCU REPREZENTA ROMÂNIA, IAR VOI NU REPREZENTAȚI PE NIMENI**” – sursa ibidem.

11-Sursa: Bogdan Murgescu, *Istoria României în texte*, Ed. Corint, București, 2001.

12- Emițătorul radio **Telefunken**, model german, putere 100W, a fost cel mai frecvent folosit, în al doilea război mondial, pentru comunicații și emisie-recepție – cf. **Oameni și arme – radioul**, de Lucian Dobrovicescu.

13- DOCUMENT DESECRETIZAT RECENT: Consemnările Mareșalului Ion Antonescu din noaptea de 23 august 1944 :

“Astăzi, 23 august 1944. Am venit în audiență la Rege la ora 15:30 pentru a-i face o expunere asupra situației frontului și a acțiunii întreprinse pentru a scoate Țara din greul impas în care se găsește. Timp de aproape două ceasuri Regele a ascultat expunerea, păstrând, ca de obicei, o atitudine foarte rezervată, aproape indiferentă. La expunerea mea a asistat la audiență Dl Mihai Antonescu.

I-am arătat Regelui că de aproape doi ani Dl Mihai Antonescu a căutat să obțină de la anglo-americani asigurări pentru viitorul Țării și i-am afirmat cu această ocazie că, dacă aș fi găsit înțelegere și aș fi putut găsi înțelegere pentru asigurarea vieții, libertăților și continuității istorice a acestui nenorocit popor, nu aș fi ezitat să ies din război, nu acum, ci chiar de la începutul conflictului mondial, când Germania era tare. [...]

Țara, prin câte trei milioane de voturi (referendumul național – n.n.), mi-a dat dezlegare și a aprobat tot ce eu făcusem.

În consecință, a accepta astăzi propunerile Molotov însemnează:

a. – a face un act politic de renunțare și pierdere a Basarabiei și Bucovinei, act pe care România nu l-a făcut până acum niciodată de la 1812 și până la ultimatumul Molotov.

I-am adăugat că după părerea mea, făcând acest act, putem pierde beneficiul Chartei Atlanticului, în care Roosevelt și Churchill s-au angajat, printre altele, „să nu recunoască nicio modificare de frontieră, care nu a fost liber consimțită”.

b. – să bag Țara pentru vecie în robie, fiindcă propunerile de armistițiu conțin și clauza despăgubirilor de război neprecizate, care, bineînțeles, constituie marele pericol, fiindcă, drept gaj al plății lor, rușii vor ține Țara ocupată nedefinit. Cine, am spus Dlui Mihalache, își poate lua răspunderea acceptării acestei porți deschise, care poate duce la robia neamului? [...]

d. – a patra condiție cerută de Molotov și de anglo-americani este să dau ordin soldaților să se predea rușilor și să depună armele,

care ne vor fi puse la dispoziție pentru ca, împreună cu rușii, să alungăm pe nemți din Țară.

Care om cu judecata întregă și cu simțul răspunderii ar putea să dea soldaților Țării un astfel de ordin care, odată enunțat, ar produce cel mai mare haos și ar lăsa Țara la discreția totală a rușilor și germanilor?

Numai un nebun ar putea accepta o astfel de condiție și ar fi pus-o în practică.

Vecinătatea Rusiei, reaua ei credință față de Finlanda, Țările Baltice și Polonia, experiența tragică făcută de alții, care au căzut sub jugul Rusiei, crezându-i pe cuvânt, mă dispensează să mai insist.

Notez că, atunci [când] ni s-au propus acestea, situația militară a Germaniei, deși slăbită, era totuși încă tare.

e. – în sfârșit, propunerile Molotov mai conțineau și clauza care ne impunea să lăsăm Rusiei dreptul de a pătrunde pe teritoriul României oriunde va fi necesar, pentru a izgoni pe nemți din Țară. Adică, sub altă formă, prezenta ocupațiune rusească cu toate consecințele ei. [...]

I-am răspuns Dlui Mihalache că, într-o astfel de situație, este de preferat ca un popor pe care-l așteaptă, dacă are siguranța că îl așteaptă o asemenea soartă, să moară eroic, decât să-și semneze singur sentința de moarte. [...]

*Cum Regele spunea ca aceste tratative să înceapă imediat, Dl Mihai Antonescu i-a spus că așteaptă răspunsul de la Ankara și Berna pentru a obține consimțământul Angliei și Americii de a trata cu rușii. Aceasta, fiindcă Churchill, în ultimul său discurs, a spus, vorbind despre România, că „**această Țară va fi curând la discreția totală a Rusiei**”, ceea ce era un avertisment că vom fi atacați în forță și că vom fi total la discreția lor și că va trebui să tratăm mai întâi cu rușii.*

Acest „mai întâi”, legat și de alte indicații pe care le-am avut pe căi serioase, a determinat pe Dl M. Antonescu să arate Regelui că este o necesitate să mai aștepte 24 de ore, să primească răspunsurile pe care le așteaptă și după aceea să continue cu tratativele.

Eu am confirmat că sunt de acord cu aceste condiții, chiar cu plecarea Dlui M. Antonescu la Ankara și Cairo pentru a duce tratative directe.

În acest moment, Regele a ieșit din cameră, scuzându-se față de mine, și discuția a continuat câțva timp cu generalul Sănătescu, revenind cu afirmația că va aduce el adeziunea scrisă a Dlor Maniu, Brătianu și Titel Petrescu.

Când eram în curs de discuțiuni și mă plictiseam așteptând revenirea Regelui pentru a pleca, Regele intră în cameră și în spatele lui apare un maior din garda Palatului, cu șase-șapte soldați cu pistoale în mână.

*Regele a trecut în spatele meu, urmat de soldați, unul din soldați m-a prins de brațe pe la spate și generalul Sănătescu mi-a spus: „**Dle Mareșal, sunteți arestat pentru că nu ați vrut să faceți imediat armistițiul.**” [...]*

Iată cum a ajuns un om care a muncit 40 de ani, ca un martir, pentru Țara lui, pe care a salvat-o de două-trei ori de la prăpastie, care a scăpat de la o teribilă răzbunare pe membrii Dinastiei, care a luat jurământul tânărului Rege în strigătele mulțimii, care îmi cerea să dau pe toți din Palat pentru a fi linșați și care a servit timp de patru ani, cu un devotament și cu o muncă de mucenic, Armata înfrântă, Țara și pe Regele ei.

Istoria să judece. Mă rog lui Dumnezeu să ferească Țara de consecințele unui act cu atât mai necugetat, cu cât niciodată eu nu m-am cramponat de putere [...].

Mareșal **ION ANTONESCU**

...Mareșalul **ION ANTONESCU**, în fața plutonului de execuție (1 iunie 1946): *”Spune-i Regelui că nu plec supărat pe el. Mai mult, spune-i că îi mulțumesc că mi-a dat prilejul să mă așez cu un minut mai devreme lângă martirii Neamului, care au luptat pentru gloria și mărirea lui”* – cf. Flux 24.

14-. *În 1931, Ford deschide o firmă de vânzări în România, iar un an mai târziu, în 1932, Guvernul României comunică filialei Ford din Anglia (care patrona firma din România) disponibilitatea de a deschide la București o linie de asamblare. Astfel, ca urmare a acestei invitații, în 1935, Ford a achiziționat un teren în cartierul bucureștean Floreasca, unde a construit o uzină modernă, dotată cu prima linie de montaj operațională din Europa de Est, și peste 100 de muncitori, care putea asambla anual 2.500 de automobile și camioane.*

Ford România organiza cursuri de specializare pentru inginerii săi. Astfel se urmărea ca piesele să fie fabricate și montate în întregime în fabrica din Floreasca sub stricta observație a specialiștilor. Pregătirile pentru acest pas important au început din 1939, când mostre de tapițerie, acumulatori, șuruburi, vopsea și alte repere, fabricate în România, fuseseră trimise la Detroit spre examinare și sosiseră înapoi cu observațiile corespunzătoare; sub acest aspect, investițiile Ford se ridicau la zeci de milioane de lei. Răspândirea automobilelor Ford pe glob s-a datorat fiabilității, prețului și, nu în ultimul rând, versatilității extraordinare. Astfel, modelul Ford A putea fi ușor adaptat pentru rularea pe zăpadă, iar camioanele Ford puteau deservi brigăzile de pompieri prin adaptarea unei scări acționate hidraulic.

Cel de-al Doilea Război Mondial a afectat, însă, operațiunile din România, iar în 1940 a devenit evidentă lipsa de lichidități pentru importul de vehicule și piese de schimb din SUA. Astfel, în primul trimestru al anului 1940, Ford România a vândut toate automobilele pe care le avea în stoc, iar mai târziu a fost epuizat și stocul de camioane. În martie 1940, nu au mai existat alte importuri din SUA, iar fabrica a început să execute exclusiv comenzi ale armatei române, care deținea un parc considerabil de camioane Ford V8 4x4. Odată intrată în sfera de influență a Germaniei, importurile României din SUA și Marea Britanie au încetat, iar prin instalarea austriacului Wachner la conducerea fabricii, aceasta era practic condusă de filiala din Köln. Astfel, fabrica din Floreasca onora cererile armatei germane și române și oferea unități mobile de reparații pe front.

În august 1944, Guvernul României clasifică fabrica Ford România ca fiind "utilaje și construcții abandonate de inamic" și este inclusă sub control militar. Aceasta continuă să se ocupe cu repararea vehiculelor deținute de armata română și cea rusă, cu mari pierderi însă, datorită gratuității oferite armatei ruse ca despăgubiri de război" - cf. Agerpress, ISTORII ALE MĂRCILOR DE MAȘINI: Ford, luni, 2 Feb 2015.

Cine este ADRIAN BOTEZ?

Născut pe 10 noiembrie 1955, la Gura Humorului, județul Suceava.

Tatăl: **IOAN** – lt. colonel de aviație, în Flotila Gărzii Regale; tatăl este descendent (stră-stră-stră-nepot), pe linie maternă, din “*martirul Bucovinei*” – **GRIGORIE GHICA al III-lea VOIEVOD**, domnitor al Moldovei (1764-1767 și 1774-1777) și al Munteniei (1768-1769); asasinat de turci, prin strangulare, apoi decapitat, la Beilic (casa de găzduire a emisarilor turci trecători prin Iași) , pe 1 octombrie 1777, pentru că “*a protestat vehement împotriva cedării Bucovinei către Imperiul Habsburgic. Iritați de protestele domnitorului, austrieicii au cerut turcilor să-l înlăture. Este înmormântat la biserica Sfântul Spiridon din Iași*”.

Mama: **ADRIANA** - funcționară PTTR; mama, pe linie maternă, se trage (ca stră-stră-nepoată) din oameni ai Bisericii Ortodoxe Române și din cel mai important pictor bisericesc din România veacului al XIX-lea, **EPAMINONDA BUCEVSCHI / BUCESCU** (bunul prieten bucovinean al lui **MIHAI EMINESCU**), iar prin alianță (după cumnată), se înrudește cu familia **PORUMBESCU**, din Stupca (familie care a dat **un alt martir bucovinean, pentru românism: pe CIPRIAN PORUMBESCU**).

Școala primară (1962-1966) o urmează în orașul natal, cu învățătoarea **ELENA BUȚINCU - Dumnezeu s-o ierte și să-i odihnească vocea ei de leoaică!** Tot în Gura Humorului a făcut și gimnaziul (1966-1970).

Urmează examenul de intrare la liceu...: una dintre profesoarele din comisia examinatoare (ulterior, profesoara sa de Română, pentru un an...apoi, a plecat la ceruri!), doamna **ELEONORA CRAINIC**, îl remarcă pentru imaginația debordantă, cu care "*catindatul*" își completa...cunoștințele și răspunsurile, despre romanul sadovenian...

Liceul (1970-1974).

Absolvent, cu bacalaureat, al Liceului Teoretic din Gura Humorului – 1974.

Aici, la acest liceu, devine colaboratorul (din 1972), apoi, din 1973, redactorul-șef al revistei liceului: **NĂZUINȚE** – unde își face debutul (absolut!) și ca poet, dar și ca eseist și critic literar... (la *Poșta redacției!*). Maeștrii săi, la acest nivel, sunt profesorul de Latina, **NICOLAE POPESCU**, și profesoara de Română, **ELEONORA MURARIU**, care-l stimulează și încurajează (ambii...) în gândul de a "*da*" la Filologie...**Fatală greșeală** a "*luminaților conspiratori*"(...constată Adrian Botez, abia azi!)

Absolvent al Facultății de Filologie (secția română-franceză) a Universității “*ALI.CUZA*” – Iași – 1978. Maestrul de aici: prof. univ. dr. **DUMITRU IRIMIA** (mentor încă din primul semestru al primului an de facultate al lui Adrian Botez! – stimulându-l strașnic spre arta subtilă a hermeneuticii...).

Este repartizat guvernamental, în 1978, la **Liceul Agroindustrial** din Adjud (azi, **Colegiul Tehnic „Gh. Balș”**). Din 1978, devine membru al Cenaclului Casei de Cultură din Adjud – **LUMINA** . În 1979, când dl **TITUS VÂJEU** vine la Adjud, pentru a-i „*televiza*” pe scriitorii Adjudului, și răsfoiește, pentru eventuală cenzură, caietele cu poezii ale proaspătului profesor Adrian Botez, se îngrozește, pur și simplu: „*Păi, mata scrii numai despre hristoși și serafimi! Nu se poate, dom'le! Altceva nu ai?*”

Nu. Altceva nu avea Adrian Botez. Încăpățânat și al dracului, bucovineanul!

...Și, decât să fie publicat conform „*tipicului*” compromisului politic de atunci, **ADRIAN BOTEZ A PREFERAT SĂ AȘTEPTE DEBUTUL (POETIC)...19 ANI (ADICĂ, PÂNĂ ÎN 1998)!!!**

...Între timp, își ia toate gradele didactice: definitivat (1981), gradul al II-lea (1986) și gradul I (1992). Este și anul în care se înscrie, în paralel cu gradul I, la examenul de doctorat.

Doctor în științe filologice - cu lucrarea *Spirit și Logos, în poezia eminesciană* (coord. științific: prof. univ. dr.

DUMITRU IRIMIA, de la Univ. “*Al.I.Cuza*”-Iași). – “*proclamat*” pe 14 februarie 1997, la Universitatea “*Al. I. Cuza*”-Iași, amfiteatrul III-12. Membrii comisiei de examinare și acordare a titlului de “*doctor în științe filologice*” sunt de la Universitățile din București (cercetător științific principal I, la Institutul de Istorie și Teorie Literară „*G. Călinescu*”-București – dna **ROXANA SORESCU**), Cluj-Napoca (prof. univ. dr. **MIRCEA BORCILĂ**), Timișoara (prof. univ. dr. **IOSIF CHEIE-PANTEA**) și Iași (prof. Univ. dr. **LIVIA COTORCEA**).

Între 1997 și 2001 – are un ultim maestru spiritual: **VICTOR OPRESCU**, secretarul Societății Antropozofice din România - cel care-l inițiază în rozicrucianismul antropozofic steinerian.

Actualmente, A.B. este profesor de Română, la **Colegiul Tehnic “*Gheorghe Balș*”-Adjud.**

Căsătorit, cu o femeie, **ELENA**, despre care ar trebui să scrie o carte cât Biblia, pentru a-i mulțumi că există. Și cu trei copii (slavă Lui Dumnezeu, sănătoși la trup și, mai ales, la Duh!), pe care i i-a dăruit această femeie dragă: **OANA, OCTAVIAN, ELENA.**

RECAPITULĂM...și continuăm:

Debut absolut (cu poezie și eseu/critică) : în 1972, la revista *Năzuințe*” (căreia i-a fost și redactor-șef), a Liceului Teoretic din Gura Humorului.

Debut (cu poezie) în revistă culturală consacrată: 1988, revista *Steaua*-Cluj.

Debut (cu eseu) în revistă culturală consacrată : 1985, în revista *Collegium*-Iași, Buletin al Societății de Științe Filologice din România.

În 1999, **fondează** și devine **redactor coordonator** al revistei bianuale *CONTRAATAC - revistă de educație, cultură, literatură și atitudine, pentru elevi și profesori - îndreptată împotriva prostului-gust, imposturii și agresiunii imoral-antiartistice* – din Adjud.

Ediție on-line (în colaborare cu revistele ARP): *Contraatac – revistă de cultură și de atitudine creștină:*
<http://revistacontraatac.wordpress.com>

ACTIVITATE PUBLICISTICĂ:

I-în colectiv redacțional *Scara*-București, redactor la revista „*ONYX*”, **DUBLIN/IRLANDA**, redactor la *Starpress Vâlcea Turism* (revistă internațională **ROMÂNNO-CANADIANO-AMERICANĂ** online, de turism, cultură, afaceri, diaspora și știri), redactor la *Ziarul MIORIȚA USA, Singurul ziar românesc INDEPENDENT din America* - redactor *Ardealul literar*-Deva,

redactor *Crezul nostru*-Bacău, redactor *Salonul literar*-Focșani, membru în Colegiul de redacție al revistei “*FOAIE NAȚIONALĂ*”-București etc.

Membru de Onoare al Colectivelor de redacție ale revistelor „*REGATUL CUVÂNTULUI*” și „*SFERA EONICĂ*” – Reviste de cultură universală, editate sub egida Ligii Scriitorilor Români.

II-A publicat în și colaborează (regulat sau sporadic) la revistele și ziarele: *Steaua*-Cluj, *Cetatea culturală*-Cluj, *Citadela*-Satu Mare, *Zodii în cumpănă*-Oradea, *Nova Provincia Corvina*-Hunedoara, *Vatra veche*-Târgu Mureș, *Viața Românească*-București, *Luceafărul*-București, *Dimândarea*-București, *Deșteptarea aromânilor*-București, *Permanențe*-București, *Rost*-București, *Origini*-București, *Cotidianul*-București, *Collegium*-Iași, *Poezia*-Iași, *Porto Franco*-Galați, *Plumb*-Bacău, *Credința Ortodoxă*-Bacău, *Fereastra*-Mizil, *Pro-Saeculum*-Focșani, *Oglinda literară*-Focșani, *Observator*/München-Germania etc. – precum și la revistele electronice ARP-Artur Silvestri: *Neamul Românesc*, *Ecoul*, *Epoca*, *Luceafărul Românesc*, *Dacologica*, *Studii etnoistorice*, *Monitor cultural*, *Arhiva românească*, *Tânărul scriitor*, *Scriitori români contemporani*, *Universul cărților*, *Boabe de grâu*, *Soarele* - dar și la *Agero*-Stuttgart, *Noi nu*, *Clipa*-California (SUA), *Vâlcea Turism*-Canada, *Miorița USA*/California-SUA, *Sfera online*, *Curentul Internațional*/Canada, *Revista Phoenix*/Arizona-SUA, *Bruxelles Mission* – portal al românilor

din Țările de Jos, *Slova Creștină*, *Revista Zeit*-Brăila, *Napocanews*, *Starpress Vâlcea Turism/Canada*, *Destine literare/Canada*, *Pagini românești-Romanian Pages/Noua Zeelandă*, *Constelații diamantine*-Craiova, *Scurt Circuit Oltean*-Craiova, *ScrieLiber*-Iași, *Feed Back*-Iași etc. etc.

VOLUME DE VERSURI: *1-Jurnal din marea temniță interioară* (Axa-Botoșani, 1998); *2-Rog inorog* (Salonul literar-Focșani, 1998); *3-Povestea unui colecționar de audiențe* (Corgal Press-Bacău, 2003); *4- Epopeea Atlantică* (Corgal Press-Bacău, 2003); *5- Eu, barbarul* (Casa Scriitorilor-Bacău, 2005); *6- Crezuri creștine - 70 de sonete cruciate; Van Gogh – perioada Borinage (tumorile artei)*, Casa Scriitorilor, Bacău, 2005; *7-Nu mai ridicăți din umeri!* (Ed. Rafet, Rm. Sărat, 2007); *8-În contra demenței de astăzi în cultura română* (Ed. ProPlumb, Bacău, 2008); *9- Aici – la întâlnirea tuturor câinilor*, Ed. Rafet, Rm. Sărat, 2009; *10-Cartea Profețiilor*, Ed. Rafet, Rm. Sărat, 2010; *11-Liniștea lumii*, Ed. Dacia XXI, Cluj-Napoca, 2011; *12- Obârșii*, Ed. Rafet, Rm. Sărat, 2012; *13-La prohodul bradului*, Ed. Rafet, Rm. Sărat, 2013; *14-Cavalerii Apocaliptici. Psalmidieri în Vârful Muntelui*, Ed. Rafet, Rm. Sărat, 2014; *15-Eliberarea de trepte*, Ed. Rafet, Rm. Sărat, 2015; *ION – Patria mea*, Ed. Ateneul Scriitorilor, Bacău, 2016.

Prezență în antologia bilingvă (română-franceză) *În căutarea îngerului – En quête de l'ange*, din creația poezilor vrânceni, selecție de prof. VALERIU ANGHEL, Pallas, Focșani, 2006 –

trad. prof. univ. dr. **CONSTANTIN FROSIN**. Prezență în antologia engleză a prof. univ. dr. **DAN BRUDAȘCU**: *Voices of contemporary Romanian poets – selection and English version by Dan Brudașcu*, Sedan Publishing House-Cluj, 2007. Inclus în *Antologia sonetului românesc*, de Radu Cârneli - vol. al III-lea. Inclus în toate cele trei volume ale trilogiei *Cartea întâlnirilor*, de Eugen Evu.

PROZĂ: 1-volumul *Basme- pentru copii, pentru oameni mari și pentru foarte mari oameni* (Corgal Press-Bacău, 2004); 2- *Nălucirile abatelui Bernardo – cinci povestiri fantastice*, Ed. Rafet, Rm. Sărat, 2014; 3- *„Prostul” – cincisprezece povestiri ciudate, cu EPILOG*, Ed. Rafet, Rm. Sărat, 2015; 4- *Domnul X – roman antepostidemmodernist*, Ed. Rafet, Rm. Sărat, 2015; 5- *“Revoluția” lui Lucio Ferrante - sau Cabala Nebunilor - poveste alchimică* - Ed. Rafet, Rm. Sărat, 2015.

CRITICĂ/HERMENEUTICĂ:1- *Prigoniții cavaleri ai Mielului - despre poezia cultă aromânească* (Ed. Dimândarea părintească, Buc., 2000); 2- *Spirit și Logos, în poezia eminesciană - pentru o nouă hermeneutică, aplicată asupra textului eminescian* (Ed. Rafet, Rm. Sărat, 2005); 3- *Loja Iohanică Românească – ION Creangă, ION Luca Caragiale, IOAN Slavici - pentru o nouă hermeneutică, aplicată asupra textelor lui Ion Creangă, Ion Luca Caragiale și Ioan Slavici* (Ed. Rafet, Rm. Sărat, 2006) – a obținut Premiul de excelență al Ed. RAFET, pentru 2006; 4- *Cei Trei Magi*

ai prozei românești (Mihail Sadoveanu, Liviu Rebreanu, Mircea Eliade) – și Epoca Mihaelică : pentru o nouă hermeneutică, aplicată asupra textelor lui Mihail Sadoveanu, Liviu Rebreanu și Mircea Eliade (Ed. Rafet, Rm. Sărat, 2007) – a obținut Premiul de excelență al Ed. RAFET, pentru 2007; **5- Opera scrisă a lui Corneliu Zelea Codreanu – între vizionarism și alchimie națională**, Criterion Publishing, București, 2009; **6-NORMALITATEA REACȚIONARĂ: sinergia scris-făptuire-ființare cosmică, la Grigore Ureche, Miron Costin, Ion Neculce – pentru o nouă hermeneutică, aplicată asupra textelor cronicarilor moldoveni: Grigore Ureche, Miron Costin, Ion Neculce**, Editura Rafet, Rm. Sărat, 2012; **7-„DOSOFTEI – VESTITORUL LUI EMINESCU – prima abordare stilistico-poetică/hermeneutică, a operei Sfântului Mitropolit DOSOFTEI”** – Editura Rafet, Rm. Sărat, 2014; **8-„EMIL BOTTA – închinător înfrânt Eminescului...?! ARHEII EMILBOTTIENT”** – Editura Rafet, Rm. Sărat, 2015.

ESEURI: 1-*Ruguri – România sub asediu*, Carpathia Press, Buc., 2008 (postfață de dr. Artur Silvestri); 2-*Cartea Cruciaților Români*, Ed. Rafet, Rm. Sărat, 2008; 3-„*Cazul Dacia...*”, Ed. Rafet, Rm. Sărat, 2011;

-DIN 15 MAI 2004, ESTE MEMBRU AL UNIUNII SCRITORILOR DIN ROMÂNIA.

-DIN 18 SEPTEMBRIE 2011, ESTE MEMBRU COLABORATOR AL ASOCIAȚIEI SCRITORILOR DE LIMBĂ ROMÂNĂ, DIN QUÉBEC/CANADA.

-DIN 15 MAI 2014, ESTE MEMBRU AL ACADEMIEI DACOROMÂNE TDC («*TEMPUS DACOROMÂNIA COMTERRA* »).

**-Asociația cultural-umanitară și științifică „*PROVINCIA CORVINA*”-HUNEDOARA și Redacția revistei de ariergardă culturală „*NOVA PROVINCIA CORVINA*”-HUNEDOARA – îi acordă „*DIPLOMA DE EXCELENȚĂ, PENTRU ANUL 2011*”:
„Se acordă distinsului domn ADRIAN BOTEZ-senior, pentru opera sa poliedrică, impregnată de simțirea românească autentică” – pe data de 14 ianuarie 2012.**

-Asociația cultural-umanitară și științifică ”*PROVINCIA CORVINA*”-HUNEDOARA și Redacția revistei de Literatură și Artă „*NOVA PROVINCIA CORVINA*” – Președinte: dr. ing. ION URDĂ; Redactor-șef: academician EUGEN EVU - „îi acordă „*DIPLOMA DE EXCELENȚĂ, PENTRU ANUL 2013, distinsului domn ADRIAN BOTEZ-senior, pentru extraordinarul volum de versuri <<LA PROHODUL BRADULUI>> , cât și pentru originalitatea întregii sale opere literare*”.

-Este laureat al Marelui Premiu al Salonului Literar-
Dragosloveni - ediția a 26-a, noiembrie 1998.

-**Premiul U.S.R., pentru POEZIE** - pentru anul 2005.

-**Premiul U.S.R., la CRITICĂ/HERMENEUTICĂ**, pentru anul
2006.

-**Marele Premiu al Festivalului Internațional de Literatură**
„Titel Constantinescu”, Rm. Sărat, 2011 – pentru volumul de
eseuri **„Cazul DACIA...”**

PREMIUL PENTRU PUBLICISTICĂ: joi, 3 iunie 2010, la sediul
Uniunii Scriitorilor din România, i-a fost decernat **Premiul pentru**
publicistică (în cadrul **Premiilor Asociației Internaționale a**
Scriitorilor și Oamenilor de Artă Români - LITERART - XXI și
ale revistei *Origini – Romanian Roots*, pe anii 2008-2009): prof.
dr. **Adrian Botez** (cf. revista ***Conexiuni***, Anul VI, nr. 64, iulie
2010).

PREMIUL DE EXCELENȚĂ, LA CEA DE-A V-A EDIȚIE A
FESTIVALULUI INTERNAȚIONAL „TITEL
CONSTANTINESCU” (organizat de Editura RAFET), acordat
de **ASOCIAȚIA CULTURALĂ „RENAȘTEREA**
RÂMNICEANĂ”, pentru volumul **„NORMALITATEA**
REAȚIONARĂ: SINERGIA SCRIS-FĂPTUIRE-FIINȚARE
COSMICĂ, LA GRIGORE URECHE, MIRON COSTIN, ION
NECULCE -pentru o nouă hermeneutică, aplicată asupra textelor

cronicarilor moldoveni: Grigore Ureche, Miron Costin, Ion Neculce”, Editura Rafet, Rm. Sărat, 2012.

PREMIUL “FĂNUȘ NEAGU”, al Festivalului Internațional “TITEL CONSTANTINESCU”, Ediția a VII-a, Rm. Sărat (Republica România)-Edineț (Republica Moldova)-2014.

“DIPLOMĂ PENTRU CONTRIBUȚIA SUBSTANȚIALĂ LA DEZVOLTAREA RELAȚIILOR DE PRIETENIE DINTRE ROMÂNII DE PRETUTINDENȚ”, în cadrul Festivalului Internațional de Creație Literară „TITEL CONSTANTINESCU”, Edineț (Republica Moldova) – Râmnicu Sărat (România).

DIPLOMA DE EXCELENȚĂ, PENTRU ACTIVITATE PUBLICISTICĂ, ÎN ANUL 2013, acordată de către revista SCURT CIRCUIT OLTEAN, (redactor-șef: dna MARINELA PREOTEASA).

Nominalizat la Premiile ARP (Asociația Română pentru Patrimoniul), pentru 2007 - prin lucrarea “**LOJA IOHANICĂ ROMÂNEASCĂ**”.

-CETĂȚEAN DE ONOARE AL MUNICIPIULUI ADJUD – 2009.

-I se acordă titlul de “DOCTOR HONORIS CAUSA” al Academiei DACOROMÂNE (ACADEMIA DACOROMÂNĂ-A.D.R. este principala parte componenta autonomă a Fundației ADRTDC și, totodată, continuatoarea și legatara unică a Institutului Național pentru Românitățe și Românică-INPROROM, fondat în 1991, și a Cercului de studii DECENEU), de către Președintele (domnul GEO STROE) și membrii ADR: “pentru întreaga activitate întru eternizarea valorilor naționale” (6 August 20015).

-Pe 21 Noiembrie 2015, în cadrul Festivalului “EMIL BOTTA”-Adjud, Ediția a IV-a, **Președintele ADR-TDC, GEO STROE**, l-a nominalizat, pe **Adrian Botez**, drept candidat unic (din partea **ACADEMIEI DACOROMÂNE TDC**), la **PREMIUL NOBEL PENTRU LITERATURĂ**, pentru 2017.

Adrian Botez ESTE PREZENT ÎN: *Dicționarul scriitorilor români de azi (din România, Basarabia, Bucovina de Nord, Banatul sârbesc, Europa Occidentală, Israel, America)* – de **Boris CRĂCIUN și Daniela CRĂCIUN-COSTIN**, Iași, 2011; *Vocație și destin - dicționarul personalităților vrâncene*, Ed.Terra, Focșani, 2000, al lui **Valeriu ANGHEL**; *Dicționarul scriitorilor și publiciștilor vrânceni*, al lui **Florin MUSCALU**, Ed. Revista ”V”, Focșani, 1999; *Dicționar elementar de scriitori români contemporani* – în revistele electronice ARP; *Album biobibliografic “OCTAVIAN VOICU” – Creatori din Moldova de Mijloc*, Ed. Casa Scriitorilor, Bacău, 2005; *Ateneul Scriitorilor* –

Ed. Ateneul Scriitorilor, Bacău, 2008; **CONSTELAȚII LITERARE VRÂNCENE** (dicționar, volumul I), de Petre ABEABOERU, Editura Terra, 2013; *Harfele harului - antologie de poezie creștină*, realizată de Eugen EVU și Ion URDĂ, Ed. Corvin-Deva, 2007; *Cuvinte pentru urmași, vol II, Modele și exemple pentru Omul Român*, Carpathia Press, 2007 – ed. îngrijită de Artur SILVESTRI; *Al Cincilea Patriarh*, Intermundus, Buc., 2007- ed. îngrijită de Artur SILVESTRI; *Antologie literară*, Valman, Rm. Sărat, 2007, ed. îngrijită de Gh. NEAGU; *Antologiile revistei SINGUR* (vol. I – Poezie + vol. al II-lea - Proză); **ANTOLOGIA SCRITORILOR ROMÂNI CONTEMPORANI DIN ÎNTREAGA LUME**, *Starpress 2011* (vol. I – Poezie + vol. al II-lea - Proză) – varianta în limba engleză – și *L'ANTOLOGIE DES ECRIVAINS DE TOUT LE MONDE* (Poezie+Proză) – varianta în limba franceză, Ed. Fortuna, 2012 (sub îngrijirea Ligyei DIACONESCU); **Antologia PARADOXISMULUI Internațional** (vol. 7, 8, 9), editată de prof. univ. dr. Florentin SMARANDACHE (2011, 2012, 2013); **ANTOLOGIA SCRITORILOR ROMÂNI – de pe toate continentele** (antologator: Elisabeta IOSIF), Editura Cetatea Cărții, București, 2014; **ANTOLOGIA DE POEZIE CONTEMPORANĂ ROMÂNEASCĂ – „PORNILUCEAFĂRUL”**, editată de dna Carmen CĂTUNESCU – Editura Scrisul contemporan, Ploiești, 2014; **ANTOLOGIA DE PROZĂ CONTEMPORANĂ ROMÂNEASCĂ – „SĂRMANUL DIONIS”**, editată de dna Carmen CĂTUNESCU – Editura Scrisul contemporan, Ploiești, 2014, **Cuvântul în timp – antologie de**

poezie, proză și eseistică, Editura Grinta, Cluj-Nnapoca, 2011; **PAGINI DE ISTORIE LITERARĂ VALAHĂ DE MÂINE (volumul al II-lea)**, de **Ion PACHIA-TATOMIRESCU**, Editura Waldpress, Timișoara, 2015; **CARMEN - Antologie lirică**, vol. I, Editura ANAMAROL, București, 2016, editată de **Rodica Elena LUPU** etc.

Criticul **MIRCEA DINUTZ** îi face profilul literar, în revista **Pro-Saeculum**, nr. 3-4, Focșani, mai-iunie 2005 (**Adrian Botez - un cavalier al Graalului**).

-MEMBRU DE ONOARE AL ASOCIAȚIEI INTERNAȚIONALE DE PARADOXISM – acordat de **Președintele dr. Florentin Smarandache**, de la **Universitatea din New Mexico/SUA**, pe 17 septembrie 2011.

-CERTIFICAT DE APRECIERE ȘI RECUNOAȘTERE A VALOROASEI CONTRIBUȚII ÎN CULTURĂ, acordat prof. dr. **ADRIAN BOTEZ**, de către Departamentul „**Math & Sciences Department**”, al **Universității din New Mexico – Gallup Branch/SUA**, pentru 2008-2009.

-Este ales pentru distincția **THE RESEARCH BOARD OF ADVISORS**, este nominalizat ca “**MAN OF YEAR 2005**”, pentru merite în cultură și educație – și pentru **THE WORLD MEDAL OF**

FREEDOM - de către **THE AMERICAN BIOGRAPHICAL INSTITUT**, Raleigh, North Carolina, U.S.A.

1-Adresa poștală: str. Moș Ion Roata, nr. 8A, blocul 70, scara A, etajul II, apartamentul 11 – Adjud, cod postal: 625.100, județul Vrancea.

2-e-mail: a.adrianbotez@gmail.com

3-tel. fix: 0237 . 641.591;

4-tel. mobil: 0744/ 579.279.

Adresa electronică a site-ului: www.adrianbotez.eu

http://www.aslrq.ro/ASLRQ_fichiers/membri.htm

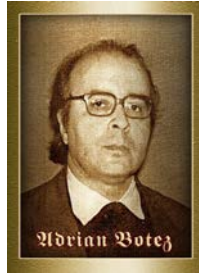
http://www.aslrq.ro/ASLRQ_fichiers/membri_files/adrian%20botez.htm

prof. dr. **Adrian Botez**

CUPRINS

I-O ceartă „ordinară” – pe-o zăpușeală extraordinară.....	3
II-Niște vise.....	23
III- La germani.....	40
IV- Discuții ale „neinițiatilor”	45
V- Comunicatul regal.....	52
VI-“Trădarea”.....	59
VII- Epilog.....	70
NOTE.....	75
Cine este Adrian Botez?.....	83

COPERTA IV

-...un ofițer este, în primul rând, un cavaler, iar nu o mașinărie, nu un automat...iar un cavaler acționează conform conștiinței sale, iar nu conform unor ordine nelegiuite și ticăloase! Atâta timp cât ordinul superiorilor săi și conștiința cavalerului-ofițer în cauză intră în consonanță și-n rezonanță, totul e bine și armonios! – dar când conștiința, acest sâmbure de dumnezeire din noi, intră în conflict cu ordinul superiorilor ierarhico-birocrațici, fie ordinul acesta și regal! - ofițerul și cavalerul Tudor Dealmare alege moartea, în locul dezonoarei...!

(...) Căpitanul Calomfirescu Alexandru se aplecă la urechea colonelului Dealmare:

-M-ați făcut să fiu, iarăși, mândru de mine și de strămoșii mei...boierii și voievozii neamului meu...vă mulțumesc, domnule colonel, și puteți, din clipa asta, să-mi cereți și viața...cu bucurie v-o dau!

*

-...Așa i-a zis mamei, în visul meu, El, Răstignitul: „Văd că nu ați fost pregătiți să mă primiți, și nici pe oamenii ăștia din jurul meu nu puteți să-i ajutați...Acum plec...poate veți fi pregătiți altădată...voi mai veni...mereu voi veni la voi, până veți fi, în sfârșit, pregătiți de sărbătoare, și nu-L veți mai boci pe Cel Veșnic, pe Pururi Înviatul...”

(fragmente din nuvela „OFIȚERUL”, de Adrian Botez)